

resurse spirituale

Nr. 45 - 2019

O colecție de articole
pentru lucrătorii creștini din România

BĂRBAȚII ȘI SLUJIREA

**Binecuvântarea unui tată:
Ce îi învață Scriptura pe tați despre creșterea copiilor**
Marl Entzminger și Scott Harrup | 3

Conducere fermă: tipar biblic pentru găsirea înțelepciunii
Robert C. Crosby | 8

**„Bărbaților, iubiți-vă nevestele, cum a iubit și Cristos Biserica”:
învățăturile lui Pavel pentru soți cu privire la căsătorie**
Karen Yancey | 11

**Bărbați frustrați:
Slujirea autentică este rezultatul unei relații autentice**
Dr. Dan Erickson | 17

Responsabilitatea slujitorilor din conducere
Maurice Lednický | 18

Învățătura lui Isus pentru bărbați despre bani, sex și putere
George Paul Wood | 25

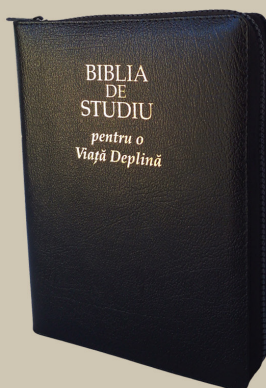
Ce vor femeile penticostale de la bărbații penticostali
Joy E. A. Qualls | 28

Uriășii dintre noi
Jeffrey W. Dove | 32

poate fi găsită pe internet la adresa:

www.resursespirituale.ro
www.liferomania.ro

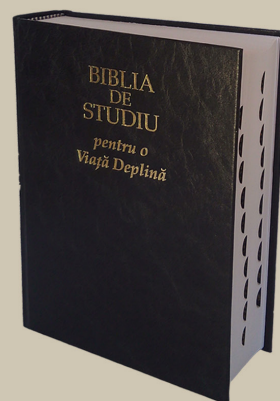
BIBLIA DE STUDIU pentru O VIAȚĂ DEPLINĂ

Este destinată să te ajute ca să câștigi o înțelegere mai complexă a Cuvântului lui Dumnezeu prin care să poți crește în dragoste, în curăție și credință față de Domnul Isus Hristos.

Caracteristicile speciale și auxiliare ale Bibliei:

1. Note de studiu
2. Articole
3. Introduceri la cărțile Bibliei
4. Indicatori tematici
5. Tabele
6. Hărți
7. Indice de subiecte
8. Concordanță

Disponibilă în ediție cartonată, în piele în mai multe variante de culori, cu auriu și fermoar.

Colectivul de redacție:

Redactor Șef: Daryl Erickson
Traducător: Monica Moricz
Editor: Monica Moricz
Tehnoredactor: Daniel Ardelean

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment** - o revistă pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al **Assemblies of God**, S.U.A.

ISSN 1454 - 1750

© Life Publishers International - Toate drepturile rezervate.

BINECUVÂNTAREA UNUI TATĂ: CE ÎI ÎNVAȚĂ SCRIPTURA PE TAȚI DESPRE CREȘTEREA COPIILOR

de Mark Entzminger & Scott Harrup

Câteva principii biblice privitoare la binecuvântarea dătătoare de viață, cu consecințe eterne, pe care tații pot să o rostească peste copiii lor.

Scriptura relatează un moment tulburător din viața familiei Spatriarhului Iacov (numit și Israel) în Egipt. După o viață tumultuoasă de mai bine de un veac, Iacov se apropie de clipa plecării sale de pe pământ. Pe patul morții, își adună toți fiii în jurul lui și rostește o binecuvântare în dreptul fiecăruia dintre ei (Gen. 49:1-28). Cuvintele sale sunt sincere, prin ele proclamând revărsarea grației divine, dar, în câteva cazuri, și pedeapsa lui Dumnezeu: „I-a binecuvântat pe fiecare cu o binecuvântare potrivită” (v. 28, NTR).

Cartea Genezei ilustrează cu franchețe dinamica familiei din care aveau să se desprindă semințiile poporului ales de Dumnezeu. Spectrul evaluării părintești reflectă observațiile lui Iacov privind faptele fiilor săi, și cele vrednice de laudă și cele rușinoase, de-a lungul a zeci de ani de existență. Biblia nu ascunde nici planurile necinstite puse la cale de Iacov pentru a fura binecuvântarea fratelui său Esau, nici eșecurile înaintașilor lor, Isaac și Avraam, în ciuda credinței lor.

Acest pasaj din Geneza le transmite un adevăr minunat taților de astăzi: un tată care-L onorează pe Dumnezeu poate fi un distribuitor de influență divină și transformatoare în viața copiilor lor. Geneza ne arată doar o frântură din responsabilitatea pe care o are părintele de a-și influența copiii sub călăuzirea lui Dumnezeu. La fel ca Iacov, tații de astăzi pot rosti binecuvântări dătătoare de viață, cu consecințe eterne, peste copiii lor.

Binecuvântarea tatălui trece dincolo de cuvinte, chiar și de rugăciuni. Binecuvântarea determină identitatea tatălui și influențează viitorul fiului sau al ficei.

PREZENȚĂ

Orice tată din ziua de astăzi poate fi înșelat să creadă că e suficient să fie prezent la nivel virtual în viața copilului său ca să-i modeleze viața. Dar e-mailurile, mesajele și like-urile pe Facebook nu vor putea înlocui niciodată legătura fizică pe care Dumnezeu a stabilit-o între tați și copii. Vezi Deuteronom 6:6-7: „Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi, și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula.”

Fiecare propoziție din aceste versete vorbește de relație personală, iar imaginea de ansamblu este una de interacțiune pe tot parcursul zilei. E drept, carierele, programele școlare și relațiile din afara familiei pun mare presiune pe noi, dar când ținta noastră este să fim alături de copii în mod fizic cu orice preț, prilejurile se vor înmulți.

Prea mulți părinți caută să aplice acest pasaj segmentând ziua în mod eronat: „Atâta timp cât facem ceva împreună dimineața și atâta timp cât facem ceva împreună la prânz...”

Pentru început, nu-i rău să faci și așa, dar trebuie să cultivi lucrul acesta în fiecare aspect al vieții tale. Pasajul din Deuteronom nu se limitează la un anumit segment al zilei; copiii te văd la fiecare pas – din momentul în care te trezești și până în momentul în care te culci.

Copiii imită ceea ce văd, prin urmare părinții trebuie să împlinescă Scriptura, să-și trăiască credința în mod vizibil, așa încât s-o priceapă și copiii. Nu-i suficient să spui: „O, acum că suntem împreună în mașină, trebuie să mă asigur că discutăm ceva din Scriptură.”

Dimpotrivă, când ești în mașină și se întâmplă ceva, trebuie să te asiguri că ești plin de credință și de Cuvântul lui Dumnezeu și că acestea vor izvorî din tine fie în conversația ta cu el, fie în caz de urgență.

Prima oară când un părinte își aude copilul rostind un cuvânt ce lui îi scapă cam des din gură, prima lui reacție este una de surpriză: „N-am știut că o să-l învețe tocmai pe ăsta.”

Pasajul din Deuteronom insistă să ne aducă aminte că n-ar trebui să fim surprinși de obiceiul copiilor de a imita. Copiii ne urmăresc întotdeauna fie că vrem, fie că nu vrem. De fapt, adevărul pe care-l transmite pasajul este acesta: „Adună Cuvântul în inima ta, iar credința va izvorî din tine în mod firesc.”

MODELAREA

„El a pus o mărturie în Iacov, a dat o lege în Israel, și a poruncit părinților noștri să-și învețe în ea copiii, ca să fie cunoscută de cei ce vor veni după ei, de copiii care se vor naște și cari când se vor face mari, să vorbească despre ea copiilor lor; pentru ca aceștia să-și pună încrederea în Dumnezeu, să nu uite lucrările lui Dumnezeu, și să păzească poruncile Lui” (Ps. 78:5-7).

Care a fost mai exact legea pe care Dumnezeu le-a dat-o copiilor lui Israel? În afară de sistemul de jertfe inclus în ea, legea mai conținea detalii privind aspectele vieții de zi cu zi. Prin urmare, ca părinții să-și poată învăța copiii în legea Domnului, ei înșiși trebuiau să urmeze poruncile legii în munca lor de fiecare zi și în zilele de sărbătoare.

Tații trebuie să trăiască în așa fel încât copiii lor să crească cunoscându-L pe Dumnezeu și absorbind toate lucrările pe care El le-a făcut pentru ei. Acest mod de viață n-are a face cu legalismul sau cu fățărnicia, ci cu modelul nou-testamental pe care ni l-a oferit Isus și spre care trebuie să ne îndrumăm copiii prin exemplul nostru personal. Făcând așa, transmitem un model de viață evlavioasă din generație în generație.

Fiul nostru cel mai mare, Colby, a înțeles cu adevărat acest concept. El caută mereu să se împrietenească cu copiii care n-au o credință statornică sau o viață de familie sănătoasă și, împreună cu noi, se roagă pentru ei în mod regulat. Unul dintre primii lui prieteni de la școală a crescut într-o familie care nu-L cunoștea pe Dumnezeu, iar când Colby i-a dat o Biblie, părinții acestuia l-au convins pe băiat să-i înapoieze Biblia. A fost o lecție dură, deși simplă în esență despre influența pe care chiar și copiii noștri o pot avea asupra altora în Cristos.

Slujirea mea se datorează astăzi influenței pe care au avut-o asupra mea trei generații de oameni credincioși lui Dumnezeu. Străbunicii mei au ajutat la plantarea bisericii în

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ȘI FIUL TĂU

*„Și voi, părinților¹, nu întărâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în mustrarea și învățătura Domnului”
(Efeseni 6:4).*

Multe dintre principiile biblice vizează ambii părinți, dar cel din acest verset se adresează taților în raport cu fiii lor. Caracterul competitiv specific bărbaților poate coroda judecata sănătoasă a unui tată în relația sa cu un bărbat în devenire. Tații pot fi rezeziți, dar nu trebuie să fie tirani nici din punct de vedere emoțional, nici fizic, în nicio situație.

„Băieții aceștia s-au făcut mari. Esau a ajuns un vânător îndemânatic, un om care își petrecea vremea mai mult pe câmp; dar Iacov era un om liniștit, care stătea acasă în corturi” (Gen. 25:27).

Versetul acesta oferă o minunată perspectivă societății în care trăim și care atacă mereu rolurile de gen. Tații pot să-și îndrume fiii în a se deprinde cu activități în aer liber, din cele mai grele, dar în aceeași măsură să îi învețe să fie de ajutor pe lângă casă, deoarece Biblia oferă modele pentru ambele aspecte ale vieții.

„Ca săgețile în mâna unui războinic, așa sunt fiii făcuți la tinerețe.
Ferice de omul care își umple tolba de săgeți cu ei” (Ps. 127:4,5).

Dumnezeu i-a înzestrat pe bărbați cu capacitatea de a proteja. Metafora din acest verset scoate în evidență tăria taților oferită de loialitatea copiilor, dar nu scapă din vedere valoarea unor fii puternici. Învăță-ți fiii să dea dovadă de dragoste jertfitoare și să fie pregătiți să-și pună viața în joc de dragul mamei, surorii sau oricărui om amenințat de cel rău.

„Către Timotei, adevăratul meu copil în credință: Har, îndurare și pace de la Dumnezeu,
Tatăl nostru și de la Hristos Isus, Domnul nostru” (1 Timotei 1:2).

Iată un adevăr vital pentru creșterea fiului tău: Asigură-te că țelul tău suprem este acela de a face din fiul tău „adevăratul tău copil în credință”. Dacă-i dai tot ce-i dorește inima, dar îi pierzi sufletul, de fapt pierzi totul.

„Fiul meu Absalom! Fiul meu, fiul meu Absalom! Cum n-am murit eu în locul tău!
Absalom, fiul meu, fiul meu!” (2 Samuel 18:33)

Acesta este unul dintre cele mai zdrobitoare cuvinte rostite vreodată de un tată pe paginile Scripturii. Versetul scoate în evidență responsabilitatea vitală pe care o are un părinte evlavios. Un tată evlavios va face tot ce-i stă în puteri ca să-și salveze fiul rățacit. David n-a mai putut să-l salveze. Însă rugămintile tare stăruitoare pentru fiul tău s-ar putea să schimbe cu totul viața acestuia.

¹ În versiunea din engleză, versetul se adresează taților (n.trd.)

care am crescut, iar bunică mea a fost una dintre primele învățătoare de copii din sistemul de educație creștin. A predat la clasele de copii mai bine de șaizeci de ani, fiind în același timp și lider al Clubului de Fete. Părinții mei s-au cunoscut la Trinity Bible Institute, iar tatăl meu a fost păstor la o biserică germană câțiva ani înainte să mă nasc eu. El și mama au fost foarte activi în cadrul bisericii, tata fiind chiar și păstor de copii.

Ei mi-au oferit un model de slujire și de umblare vie cu Dumnezeu, păstrând multe exemple din viața lor în mintea și în duhul meu pe care le pun în aplicare în lucrarea cu copii pe care o fac eu astăzi în biserică.

BINECUVÂNTAREA

Când trăirea unui tată evlavios e în armonie cu faptele sale în credință, cuvintele lui au o putere colosală asupra destinului copilului său. Binecuvântarea verbală a copilului este vitală pentru creșterea lui sub protecție spirituală adecvată.

Binecuvântarea copiilor nu afectează doar viețile lor, ci și dinamica vieții părinților. E adevărat, binecuvântarea fiilor mei face minuni în viața lor, dar când îi privesc ca pe niște binecuvântări ale lui Dumnezeu în viața mea și rostesc binecuvântarea Lui peste viețile lor, ajung să-i privesc diferit. Ei nu mai sunt o povară pentru mine, nu sunt o piedică pentru mine, nu sunt „copii problematici”, ci devin un izvor nemăsurat de bucurie profundă care-mi însuflețește întreaga ființă.

În timpul anilor mei de slujire, am avut prilejul să văd și să aud despre o mulțime de familii în care mama și tata nici măcar nu sunt în stare să rostească binecuvântarea peste copiii lor, din pricină că în inima lor sunt preocupați de altceva. Ei socotesc copii ca fiind un dezavantaj pentru ei, o cheltuială în plus, o piedică în calea îndeplinirii aspirațiilor lor.

Dacă ar fi să dau un sfat taților de astăzi, le-aș spune următorul lucru: „Taților, priviți-vă copiii ca pe niște

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ȘI FIICA TA

„El dă o casă celei ce era stearpă, face din ea o mamă veselă în mijlocul copiilor ei” (Ps. 113:9).

Fie că fiica ta se căsătorește sau nu, poți să-i oferi un dar uluitor dacă scopul tău este să-i dezvolți potențialul de a-i influența pe alții pe tot parcursul creșterii ei. De îndată ce-i descoperi potențialul de a modela viitoarele generații, dedică-ți viața în a-i transmite înțelepciunea și angajamentul spiritual de care va avea nevoie.

„Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu” (1 Petru 3:3-4).

Explozia de senzualitate din cultura noastră conferă acestui pasaj gravitatea unui avertisment. Versetul în sine nu este o chemare la asprime față de trup, ci mai degrabă la prioritizare. Învață-ți fiica să pună accent pe frumusețea interioară și pe dedicare în calitate de ucenică a lui Cristos, ajutând-o totodată să vegheze asupra înfățișării exterioare. Fii alături de ea în creșterea ei (întâlnirile între tată-fică sunt binevenite), astfel încât să învețe că un bărbat evlavios respectă adevărata frumusețe și că niciodată n-ar profita de ea.

„Și cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăție?” (Eстера 4:14)

Fiica ta trebuie să știe că planul lui Dumnezeu pentru viața ei nu poate fi limitată de genul ei. Când vine vremea să realizeze „statutul regesc” pe care-l are, tu ar trebui să fii cel mai fervent susținător al ei. Fii pentru ea înțeleptul Mardoheu care o sfătuiește spre desăvârșire.

„Una din ele, numită Lidia, vânzătoare de purpură, din cetatea Tiatira, era o femeie temătoare de Dumnezeu și asculta. Domnul i-a deschis inima, ca să ia aminte la cele ce spunea Pavel. După ce a fost botezată, ea și casa ei, ne-a rugat și ne-a zis: «Dacă mă socotiți credincioasă Domnului, intrați și rămâneți în casa mea.» Și ne-a silit să intrăm” (Fapte 16:14-15).

Vânzătoarea de purpură de ieri ar putea fi directorul executiv din topul Fortune 500. Într-o lume care, pe bună dreptate, încurajează femeile să ajungă în topul liderilor, învață-ți fiica totodată să supună în calitate de „credincioasă Domnului” care se angajează să se unească cu alți slujitori ai lui Dumnezeu în îndeplinirea Marii Trimiteri și să devină ceea ce a hotărât Dumnezeu să fie.

binecuvântări care trebuie administrate, nu proiecte care trebuie supravegheate.”

Când administrezi ceea ce Dumnezeu a așezat în inima copiilor tăi și îi ajuți să-și atingă potențialul maxim în El, însemnătatea și succesul lor vor fi cu mult mai mari decât dacă și-ar proiecta propriile visuri în copii lor.

Părinții mi-au făcut parte de acest dar al binecuvântării pe tot parcursul vieții mele, chiar și în cea mai recentă schimbare care a avut loc în viața mea în domeniul slujirii. Când ne-am mutat de la misiunea locală din South Dakota ca să slujim la National Office în Springfield, Mo., părinții mi-au spus: „Ne-ar plăcea mult să locuiești mai aproape de casă, dar pentru noi este mai importantă chemarea pe care o are Dumnezeu pentru viața ta decât a te avea aproape de noi.”

E o adevărată binecuvântare să poți să-i spui copilului tău: „Vreau să administrez darul pe care l-a pus Dumnezeu în tine, prin urmare îți dau libertatea să-l urmezi.”

Lucrul acesta îl doresc pentru fiii mei. Când caut să administrez darul pe care l-a pus Dumnezeu în ei, în loc să mă axez exclusiv pe a-i ține în frâu prin disciplinare, ascultare și supunere, toată relația noastră se schimbă. Felul acesta de raportare îmi transformă experiența de creștere și educare a copiilor.

Tipul acesta de raportare exclude instruirea și disciplinarea? Absolut deloc. Poți să-ți binecuvântezi copilul de la distanță, dar nu poți să-l crești și să-l educi de la distanță. Binecuvântarea copilului de la distanță fără a petrece timp cu el este la fel de inutilă ca binecuvântarea descrisă de apostolul Iacov: „Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele, și unul dintre voi le zice: «Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!» fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi? Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși” (Iacov 2:15-17).

Eu aș parafraza versetul astfel: „Binecuvântarea, dacă nu e însoțită de investiție personală și călăuzire prin rugăciune, este moartă.”

ÎNDRUMAREA

„Ascultă, fiule, învățătura tatălui tău, și nu lepăda îndrumările mamei tale!” (Proverbe 1:8)

Îndrumarea întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu se aplică în fiecare aspect al vieții. Consecvența este însă vitală. O să dau doar un exemplu în acest sens. Eu și Christie am început să-i învățăm de mici pe fiii noștri despre importanța încrederii – cu cât construiesc mai multă încredere, cu atât au parte de mai multă libertate.

„Când vă cerem să faceți un lucru, și-l faceți, construiți încredere. Dar când vă cerem să faceți un lucru și nu-l faceți, încrederea noastră în voi scade.” Nu demult, discutam cu fiul meu Colby despre o chestiune total diferită și la un moment dat mi-a zis, de parcă i s-ar fi aprins un becuț în cap: „O, înțeleg. E ca și atunci când fac ce trebuie, ca să construiesc încredere.” Problema lui fusese că nu ținea cont de indicatoarele de pe drum. Așa că am stăruit de el și i-am spus: „E important să ții cont de indicatoare, fiindcă dacă văd că ții cont de ele când mergi cu bicicleta, lucrul acesta mă va ajuta într-o bună zi să știu că pot să-ți încredințez mașina.”

Dar ce faci atunci când instruirea ta nu e luată în serios sau când supunerea e doar de formă? Disciplinarea devine obligatorie, dar prea adesea este aplicată în mod greșit.

DISCIPLINAREA

La baza unei disciplinări evlavioase stă motivația. Trebuie să faci deosebirea între a-ți disciplina copilul pentru că vrei ca el să se ridice la nivelul așteptărilor tale sau de a-l disciplina având înaintea ochilor binele lui viitor. E adevărat că limita dintre cele două poate fi foarte neclară. Poți să crezi cu ușurință că te interesează binele lui, când de fapt îți urmărești propriile interese.

De multe ori, egoul nostru ne jefuiește de motivația evlavioasă când e vorba de disciplinarea copiilor noștri. Spre exemplu, nu vreau ca oamenii să creadă despre mine că sunt un părinte incapabil când copiii mei își fac de cap în restaurant. S-ar putea ca purtarea lor să nu fie neapărat rea, dar oricum jenantă. Prin urmare, ce se întâmplă în sufletul copilului meu când îl disciplinez cu asprime doar fiindcă nu vreau să fiu pus într-o situație jenantă din pricina lui?

Colby avea în jur de trei ani când un prieten păstor ne-a invitat cu familia la un restaurant pretențios. Stăteam împreună cu Colby și fiul lor cam de aceeași vârstă cu fiul meu. Băieții erau neastâmpărați pentru vârsta lor, ce-i drept, dar nu insuportabili. Firește că simțeam cum se uita toată lumea la noi. Unul dintre clienți a avut grijă să vină în apropierea noastră și să-i spună ospătarului în auzul nostru: „Aș vrea să stau în secțiunea unde nu sunt copii.”

Ar fi fost greșit să-mi disciplinez copilul de trei ani pentru că nu știa să se poarte cum trebuie într-un mediu pentru adulți. Câteodată, poate mai des decât ne dăm seama, îi pedepsim pe copii din motive greșite.

Dar când motivele noastre sunt tratate cu rugăciune, nu ne putem eschiva de la a impune anumite limite. Cele mai bune limite sunt cele subliniate în Scriptură. Noi îi putem ajuta pe copiii noștri să înțeleagă când trec peste aceste limite și să-i disciplinăm atunci când nevoia o cere. În concluzie, motivația corectă însoțită de disciplinarea plină de dragoste, împreună cu stabilirea unor limite impuse de Dumnezeu creează o dinamică în creșterea și educarea copiilor cu un impact incomensurabil asupra vieților lor.

BINECUVÂNTAREA UNUI TATĂ

Țații care se angajează să-și crească copiii în „mustrarea și învățătura Domnului” (Efeseni 6:4) – prin prezența lor fizică, prin modelare, binecuvântare verbală, îndrumare și disciplinare – atrag bunăvoința lui Dumnezeu asupra vieților copiilor lor și nu numai. Binecuvântarea tatălui atrage după sine promisiunea revărsării suplimentare a bunăvoinței lui Dumnezeu și asupra tatălui.

Bucuria negrăită a unui tată evlavios este să-și vadă fiul sau fika aprofundându-și relația cu Dumnezeu. Un copil care nu duce lipsă de hrană spirituală crește și devine un membru matur și roditor în trupul lui Cristos, multiplicând influența tatălui în cercul tot mai largit al celor cu care intră în contact.

Deși binecuvântarea dată de Iacov pe patul de moarte a fost dulce-amăruie, mărturia influenței pe care a avut-o în viața fiilor săi umple paginile Scripturii și nu va înceta să fie pomenită până în veșnicie. La fel se va pomeni și despre influența pe care Țații evlavioși de astăzi o pot avea asupra generațiilor care vor veni.

Mark Entzminger, director principal al Assemblies of God Children's Ministries, Springfield, Missouri.

Scott Harrup este editor șef al revistei Pentecostal Evangel, Springfield, Missouri

CERCURI DE RUGĂCIUNE ÎN JURUL COPIILOR TĂI

» MARK BATERSON

Folosindu-se de principii din cartea Făuritorul de cercuri, desemnată bestseller de New York Times, Mark Batterson ne oferă un amestec perfect de sfaturi biblice și deopotrivă practice, care vor revoluționa relația cu copiii tăi. Pe măsură ce vei descoperi un mod cu totul nou de a te ruga, vei vedea că rugăciunea este arma ta secretă.

93 p. • 13.5 x 20,5 cm • 15 lei

WWW.LIFEROMANIA.RO

CONDUCERE FERMĂ:

tipar biblic pentru găsirea înțelepciunii

de Robert C. Crosby

*În calitate de păstori și ucenici ai lui Cristos, de unde știm care este calea înțelepciunii?
Când nu găsim un răspuns clar în Biblie, cum putem noi să dăm un răspuns clar?
Iată șapte caracteristici ale unei decizii înțelepte:*

Ai observat că Biblia are răspunsuri specifice pentru multe situații cu care te confrunți în viață și în slujirea pastorală, dar sunt unele situații pentru care pur și simplu nu are niciun răspuns? La urma urmei, există vreun verset în care să scrie ce fel de mochetă să punem în holul bisericii și cât de scump să fie? Unde scrie dacă să merg numai cu soția mea în următorul concediu sau să mai iau și niște prieteni cu noi? Unde scrie câte ore ar trebui să dedic rugăciunii și studiului pe săptămână sau câte ore să mă odihnesc sau să mă recreez?

În vechiul Israel, datorită faptului că evreii se confruntau cu decizii și dileme morale asupra cărora Tora (Vechiul Testament) nu oferea informații specifice, liderii religioși au completat Legea scriind Talmudul (o listă lungă de reguli și norme complete, extrabiblice). Aceste norme puneau poveri incredibile asupra evreilor.

Isus i-a acuzat pe liderii religioși că sunt „povățuitori orbi” care „strecurau țânțarul și înghițeau cămila” (Matei 23:24). Aceștia puneau preț pe lucrurile lipsite de importanță și din pricina aceasta, Isus le-a imputat faptul că lăsaseră nefăcute „cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia” (v. 23). Acești lideri au schimbat convingerile personale în norme împovărătoare pe care le-au impus altora, ratând importanța luării deciziilor pe baza valorilor, precum și calea înțelepciunii.

Mai presus de reguli

Conducerea care Îl onorează pe Dumnezeu face apel la mai mult decât un set complet de reguli. Cele mai bune decizii sunt și cele mai înțelepte. În ultimă instanță, regulile se impun de cele mai multe ori din lipsă de înțelepciune.

Dacă e să ne gândim mai serios, de unde izvorăsc principiile și instrucțiunile lui Dumnezeu? Din caracterul Lui. Cu alte cuvinte, Dumnezeu n-are nevoie de reguli ca să funcționeze pentru că are altceva mai bun. Are un caracter desăvârșit și, în consecință, o înțelepciune desăvârșită. Deciziile sale izvorăsc din persoana Lui. Și din moment ce El este întruparea desăvârșită a înțelepciunii curate, El n-are nevoie de motivația extrinsecă a regulilor și consecințelor.

Dar noi, păstori și ucenici ai lui Cristos, de unde știm care este calea înțelepciunii, mai ales când trebuie să luăm decizii în doi timp și trei mișcări în viața sau slujirea noastră? Când Biblia nu ne dă un răspuns clar, cum putem da noi unul clar?

Două tipuri de înțelepciune

Când și-a scris epistola, intenția lui Iacov a fost să-i ajute pe cititori să-și trăiască viața făcând apel la înțelepciunea divină într-o cultură romană înșelătoare din punct de vedere moral.

În capitolul 1:5, Iacov scria: „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată.”

Vestea bună este că noi avem o călăuză lângă noi prin probele vieții, iar El nu va ezita să răspundă la cererile noastre pentru înțelepciune.

Iacov își continuă pledoaria și ne avertizează că sunt mai multe tipuri de înțelepciune. Există înțelepciune pământească și înțelepciune cerească – înțelepciune care „nu vine de sus” și care „vine de sus”.

„Înțelepciunea care vine de sus este întâi, curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănirii este sămănată în pace pentru cei ce fac pace” (Iacov 3:17, 18).

În stilul său practic, Iacov pune în contrast două inimi diferite – două tipuri diferite de înțelepciune. El ne arată că înțelepciunea divină este mai mult decât un set de reguli de circulație care să ne orienteze în alegerile pe care le facem; este mai degrabă felul de inimă pe care Dumnezeu vrea să îl cultivăm în noi.

Dacă ne uităm la aceste două inimi în lumina adevărului lui Dumnezeu, vom observa câteva caracteristici majore privind natura înțelepciunii după care ne putem evalua dacă vrem cu adevărat să fim siguri că deciziile noastre sunt înțelepte. Aș zice că Iacov ne oferă un tipar pentru evaluarea înțelepciunii deciziilor noastre.

CUM VERIFICI CE FEL DE ÎNȚELEPCIUNE AI?

Șapte întrebări biblice care stabilesc dacă decizia ta este înțeleaptă (pe baza pasajului din Iacov 3:13-18).

1. Este decizia mea curată? Dacă fac lucrul acesta, îmi compromit integritatea sau caracterul în vreun fel? Pot s-o fac cu conștiința curată?
2. Este decizia mea pașnică? Decizia mea îmi va consolida relațiile sau le va slăbi?
3. Este decizia mea plină de tact? Când iau decizia mă gândesc doar la mine sau și la alții?
4. Este decizia mea ușor de înduplecat? Liderii evlavioși din viața mea vor aproba alegerea mea?
5. Este decizia mea plină de îndurare și de roduri bune? Decizia mea îl reflectă pe Cristos și îndurarea Lui în raport cu alții?
6. Este decizia mea nepărtinitoare? Sunt cu adevărat corect față de oamenii pe care îi afectează decizia mea?
7. Este decizia mea nefățarnică? Sunt sincer cu Dumnezeu și cu convingerile mele? Am căutat să-mi bazez decizia pe adevăr? Dau dovadă de integritate în decizia mea?

(Adaptare după *Decisions, Decisions* de Robert C. Crosby, publicată inițial în *Discipleship Journal*)

Când vei citi aceste caracteristici, gândește-te la o decizie deosebit de grea pe care trebuie să o iei sau pe care ai luat-o recent. Supune-ți decizia atenției Scripturii.

Cele șapte caracteristici ale înțelepciunii

1. Decizia înțeleaptă este curată. Samson este judecătorul din Vechiului Testament care nu și-a trecut decizia prin filtrul curăției. Deși avea atâtea avantaje – o familie evlavioasă, bunăvoința lui Dumnezeu, putere incredibilă și laude – a luat o mulțime de decizii care i-au asigurat decăderea morală. Spre exemplu, inițial a ales să fie un om singuratic, separându-se de sfinții evlavioși (Proverbe 11:14). Apoi a riscat în mod nesăbuit să intre pe teritoriul dușmanului (Judecători 14:3). A ignorat și a subestimat în mod tragic chemarea lui Dumnezeu pentru viața lui, preferând să caute în schimb plăcerile personale. Și pentru că n-a învățat din greșelile din trecut, a făcut prostia să se avânte dintr-o relație nesănătoasă în alta (Judecători 16:1-4). În relatarea Scripturii nu găsim nicio dovadă că judecătorul s-a întrebat măcar o dată „Este decizia mea curată? Este ea conformă cu normele morale ale lui Dumnezeu? Pot să urmăresc lucrul acesta cu conștiința curată?” În cele din urmă, faptul că Samson n-a luat decizii în curăția minții a fost spre nimicirea lui.

2. Decizia înțeleaptă este pașnică. În urmă cu câțiva ani, m-am supărat tare rău pe un enoriaș. Făcuse câteva comentarii neplăcute și chiar dureroase la adresa unor musafiri. Am stabilit să mă întâlnesc cu el într-o după-amiază ca să discutăm despre situația care se înrăutățea și am ajuns la locul întâlnirii intenționat cu o oră mai devreme. Într-un fel știam că discuția mea cu el era o decizie corectă, chiar înțeleaptă, dar știam totodată că sentimentele mele legate de această situație erau greșite. Ani de zile am văzut o mulțime de creștini abuzând de îndemnul biblic de „a spune adevărul în dragoste” (Efeseni 4:15) aruncând pur și simplu un comentariu de genul: „Te iubesc, frate, dar...”, ca mai apoi să-și verse tot năduful asupra lui. Mi-era teamă că puteam să fac și eu la fel. M-am rugat și în timpul rugăciunii am simțit că Domnul mă încuraja să fac pur și simplu ceea ce mă îndemna versetul – să spun efectiv adevărul în dragoste. Trebuia să fiu foarte franc cu fratele acesta, dar într-un mod plin de dragoste. Știam că mânia mea n-avea să lucreze neprihănirea lui Dumnezeu (Iacov 1:20), dar adevărul spus cu bunătate putea să aibă un efect pozitiv asupra lui. Și spre surpriza mea, așa s-a întâmplat. Cu ajutorul lui Dumnezeu, i-am spus cu calm acelui bărbat cât de tare au durut vorbele și faptele lui. El și-a cerut iertare. Apoi ne-am rugat împreună și am rezolvat problema. Atitudinea mea a dezarmat conflictul din punct de vedere emoțional. În ziua aceea am realizat că o decizie este cu adevărat înțeleaptă atunci când este pașnică.

3. Decizia înțeleaptă este plină de tact. Pavel ne-a îndemnat să punem interesele altora mai presus de ale noastre (Filipeni 2:4). Fiind lideri într-o lume în care fiecare om își caută propriile foloase, nu pe ale altora, a fi plin de tact este o calitate deosebită. Este o nestemată rară, dar vitală pentru a evalua, prin prisma ei, în ce măsură deciziile noastre sunt sau nu sunt înțelepte. Deciziile înțelepte țin cont de ceilalți, de perspectivele lor, de avantajele și de sentimentele lor.

4. Decizia înțeleaptă este ușor de înduplecat. Deciziile noastre sunt înțelepte dacă au în ele o doză de supunere. În calitate de lideri, trebuie să ținem cont că deciziile noastre au un impact asupra celorlalți. Iacov ne aduce aminte să „împliniți Legea împărătească, potrivit Scripturii: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși» (Iacov 2:8). Scot McKnight, comentator al Noului Testament, numește această Lege „crezul lui Isus”, dar Iacov îi spune pur și simplu înțelepciune. Este decizia ta cu adevărat supusă altora?

5. Decizia înțeleaptă este plină de îndurare și de roduri bune. La un moment dat, am avut de luat o decizie în toilul actului Cinei Domnului. Participam la o strângere cu lideri de biserici, când responsabilul întâlnirii ne-a cerut să alegem o persoană din cadrul grupului cu care să luăm cina. Am cugetat la cererea lui și am știut imediat cine era persoana pe care Dumnezeu mă îndemna să o aleg. Nu prietenul apropiat sau cineva care stătea în apropierea mea, ci un conducător cu care avusesem o neînțelegere aprinsă în urmă cu câțiva ani. Deși ne-am străduit să rezolvăm conflictul, în noi a mai rămas un lăstar de amărăciune. În mintea mea aveam o listă lungă cu motive care să mă împiedice să fac pasul acesta. La urma urmei, el a fost furios pe mine, nu eu. Nu el ar trebui să facă primul pas? N-ar trebui ca el să ia inițiativa având în vedere că era mai în vârstă? Dar Duhul Sfânt își făcea deja propria lui listă în inima mea. Una dintre cele mai dificile călătorii pe care le-am făcut în viața mea au fost cei câțiva pași care ne despărteau unul de celălalt. Pentru mine era limpede că luasem decizia corectă, înțeleaptă. Nicio altă decizie n-ar fi fost plină de îndurare și de roduri bune. În timp ce ne împărtășeam împreună cu simbolurile trupului și sângelui Domnului nostru Isus Cristos, am simțit amândoi prezența Lui Dumnezeu într-un mod real. Tensiunea dintre noi a dispărut ca prin farmec, harul și-a făcut simțită prezența, ajutându-ne să construim o punte de legătură. În ziua aceea, îndurarea mi-a arăta calea spre luarea unei decizii înțelepte.

6. Decizia înțeleaptă este nepărtinitoare. Într-un fel, acest filtru de evaluare poate semăna întrucâtva cu decizia plină de tact. Deși e important să ții cont de cei care sunt implicați în decizia ta, această caracteristică a înțelepciunii presupune ceva mai mult. Îndemnul lui Iacov de a fi nepărtinitori în deciziile noastre scoate în evidență nevoia de a fi obiectivi în deciziile noastre pline de tact. Să fim sinceri! Cea mai mare ispită care îi paște pe păstori și pe lideri este să facă deosebire. Adesea ne este foarte la îndemână să acordăm în mod nedrept favoruri oamenilor din cercul nostru de prieteni, celor care se linguesc pe lângă noi, familiei, cunoscuților noștri – nu pe baza meritelor sau caracterului lor, ci mai degrabă din cauza relației noastre cu ei. Deși s-ar putea ca aceste decizii să fie reconfortante pentru noi în calitate de conducători, ele s-ar

prea putea să-i stânjenească pe cei pe care îi slujim. Deciziile înțelepte sunt nepărtinitoare.

7. Decizia înțeleaptă este sinceră (nefățarnică). Cele mai bune decizii nu sunt cele care izvorăsc din simple avantaje strategice, ci din valorile și convingerile noastre. Deciziile înțelepte izvorăsc din adâncul sufletelor noastre – din Dumnezeu, Cuvântul Lui și valorile Împărăției Sale. Deciziile înțelepte nu se iau sub impulsul momentului, nici în favoarea noastră. Dimpotrivă, deciziile înțelepte sunt rezultatul unei părtășii constante cu Dumnezeu și a discernământului pe care-l primim în urma părtășiei. Deciziile înțelepte izvorăsc dintr-un suflet curat și dintr-o inimă sinceră.

Alte examene de circulație

La finalul examenului de circulație, am tras mașina pe dreapta și am așteptat verdictul instructorului.

„Îmi pare rău să te anunț, tinere, dar ai căzut examenul. În loc să-i dai voie șoferului din spatele tău să te depășească, l-ai lăsat să stea și să aștepte după tine până ai făcut manevra de întoarcere din trei mișcări. Într-o astfel de situație era foarte important ca tu să fi ținut cont de siguranța fiecărui pasager implicat. Sper să ai mai mult noroc data viitoare.”

Instructorul avusese tot timpul în minte răspunsul pe care eu n-am reușit să-l găsesc în codul rutier. Cât timp eu mă străduisem cu tot dinadinsul să nu uit de regulile scrise, instructorul meu fusese atent la valorile intrinseci pe baza cărora luam deciziile. O lună mai târziu, am dat examenul de circulație pentru a treia oară și, dovedind mai multă înțelepciune, l-am luat. Adevărul este că înțelepciunea de care am avut nevoie în ziua aceea nu se găsea în regulile scrise în codul rutier, ci într-o valoare.

Iacov ne avertizează că în viață și în slujire vom avea de dat multe examene de circulație.

„Frații mei, să considerați ca având parte de cea mai mare bucurie atunci când treceți prin felurite ispite, știind că testarea credinței voastre lucrează răbdare” (Iacov 1:2-3, NTR)

Fii pregătit! Te așteaptă un alt examen după colț. Dar mai presus de reguli, de această dată vei ști că deciziile înțelepte au anumite caracteristici.

Robert C. Crosby este autor, vorbitor la conferințe și profesor de Teologie practică la Southeastern University din Lakeland, Florida. A slujit timp de douăzeci și cinci de ani ca păstor. A scris cartea *The One Jesus Loves* (Thomas Nelson), *The Teaming Church: Ministry in the Age of Collaboration* și *Conversation Starters*.

COMENTARII BIBLICE ASUPRA CONDUCERII

» JOHN C. MAXWELL

1031 p. • 15 x 21,5 cm • 105 lei

WWW.LIFEROMANIA.RO

„BĂRBAȚILOR, IUBIȚI-VĂ NEVESTELE, CUM A IUBIT ȘI CRISTOS BISERICA”:

Învățăturile
pentru soți cu

apostolului Pavel
privire la căsătorie

de Fred Stoeker

***Ai o soție radioasă? Dragostea jertfitoare le face
pe soții radioase și înfloritoare în intimitate și unire cu soții lor.
Iată cum pot soții să-și ajute nevestele să fie radioase:***

În calitate de bărbați creștini știm că femeile sunt foarte diferite de noi, dar nu credem că această deosebire de gen le împiedică să dețină poziții de conducere în biserică. Totuși, statutul egalitar unic din biserică rareori se face simțit acasă, unde este adesea înlocuit cu o atitudine nu tocmai unică de bărbat dominator când le interzicem soțiilor noastre să-și manifeste abilitatea de a conduce acasă, lucru care ne împiedică și pe noi să le iubim așa cum Și-a iubit Cristos Biserica.

Aceasta este o greșală gravă și costisitoare din partea noastră ca bărbați. La urma urmei, orice soție are daruri însușitoare pe care soțul ei pur și simplu nu le are, daruri vitale pentru succesul chemării sale în căsnicie. Dacă le dăm libertatea soțiilor noastre să-și manifeste aceste daruri, ne binecuvântăm căminul cu soții care radiază de bucurie. În caz contrar, nu facem decât să pălim această bucurie a lor și să ne lipsim de bogatele binecuvântări pe care Dumnezeu le are în plan pentru noi în calitate de cuplu.

Dă-mi voie să ilustrez mai limpede greșala pe care o putem face noi bărbații, folosindu-mă de soția mea, Brenda, ca model. Înainte să se căsătorească cu mine, ea creștea pur și simplu în Cristos. Ori de câte ori Dumnezeu îi pune pe inimă să facă ceva, nu pregeta niciodată să dea curs îndemnului Lui. Când Dumnezeu îi cerea să dea bani unui misionar în nevoie, se supunea fără ezitare. Ea onora îndemnul Duhului Sfânt fără nici cea mai mică urmă de împotrivire. Se putea odihni când simțea nevoia și se ruga ori de câte ori voia. Înainte de căsătorie, Brenda era liberă să-L slujească pe Dumnezeu fără piedici, folosindu-și darurile după buna plăcere a lui Dumnezeu. Se împotriva păcatului și trăia o viață curată. Când am întâlnit-o, viața ei radia de prezența lui Cristos.

Eu însă i-am răpit această libertate manifestându-mi autoritatea arogantă și dominatoare. Așa cum fac cei mai mulți soți, am distrus tocmai radierea care m-a atras la ea de la bun început. Spus mai simplu, am păcătuit împotriva Brendei, fiindcă nu i-am oferit prea mult spațiu în căsnicie

ca să-și manifeste darurile cu care o înzestraseră Dumnezeu la fel ca atunci când fusese singură. Și mai rău, am silit-o să păcătuiască, ceva ce nimeni n-a reușit să facă înainte ca „dragostea” mea să intre în viața ei. Dă-mi voie să fiu mai explicit.

Brenda avea darul de a judeca oamenii la justa lor valoare, un dar deosebit care mie îmi lipsea cu desăvârșire. Când vine vorba despre relațiile de familie, ea știe să deosebească binele de rău (provine dintr-o familie de creștini autentici de mai bine de patru generații din partea ambilor părinți), și ce a observat ea în relația noastră cu familia mea o stânjenea foarte mult. Spre exemplu, ori de câte ori ne întâlneam cu tatăl meu, nu se putea să nu mă întorc acasă furios și deprimat fiindcă de fiecare dată mă pune la punct în prezența Brendei. Câteodată treceau și două săptămâni până să-mi revin complet.

Tată meu făcea ravagii în multe feluri în tânăra mea familie. Nu după mult timp, chiar și Brenda a început să treacă prin aceleași frământări emoționale după vizitele noastre la părinții mei. Era îngrozită. Ajunsese să spună adesea: „Dacă eu pot fi absorbită într-un asemenea vârtej emoțional, copiii noștri cu atât mai mult!”

Același lucru se întâmpla și când îmi vizitam mama și surorile. În duhul ei era mereu alarmată, și pe bună dreptate.

Darul discernământului Brendei avea scopul de a ne binecuvânta și proteja căsnicia și, de asemenea, de a mă ajuta să conduc în calitate de soț și tată. Ea știa că trebuia să se împotrivescă abuzului emoțional al tatălui meu asupra noastră și să pună capăt haosului emoțional care se stârnea în restul membrilor familiei. Dar eu trăisem atâta vreme în acest haos încât n-am observat pericolul care ne amenința. Așa că am împiedicat-o cu răceală să-și manifeste darul, închizându-i gura de fiecare dată: „O familie nu trebuie să fie perfectă ca a ta pentru a fi acceptabilă. Dacă ai crescut într-un cămin sănătos, n-ar trebui să fii atât de slabă când vine vorba să faci față familiei mele.”

Când plângea sau era deprimată din cauza acestor lucruri, o luam la rost și o răneam aruncându-i cuvinte tăioase de

genul: „Ești un copil răzgâiat. Adulții au neînțelegeri, dar trebuie să fie în stare să le înfrunte. Tu mai trebuie să te maturizezi.”

Să fiu sincer, ea nu era nici răsfățată, nici slabă. Își apăra convingerile din toată inima. Brenda considera un păcat să-și supună tânăra familie la criticile necontrolate ale tatălui meu și la tiradele emoționale ale mamei și surorilor mele și de bună seamă așa ar fi trebuit să le consider și eu. Prin urmare, în loc să-i dau voie să-și manifeste darul discernământului, o ridiculizam orbește din pricina asta și-i ceream clar și răspicat să facă tot ce voiam eu în privința familiei mele. Pe scurt, eu o condamnam să păcătuiască. Nu-i de mirare că toată unitatea și intimitatea dintre noi a dispărut o dată cu toată strălucirea ei în umbra neplăcută a „autorității mele”.

Misiunea Brendei era să-și crească copiii cu teamă de Domnul. Aceasta era chemarea ei și în lumina darului și chemării ei evidente, ar fi trebuit să fie simplu pentru mine să-i onorez conducerea acasă, indiferent de „teologia” mea privind autoritatea bărbatului, care la urma urmei abia dacă avea vreo logică. Ea provenea dintr-o familie creștină de patru generații, în timp ce eu proveneam dintr-un lanț de familii disfuncționale. Ea știa cum arată un cămin de credincioși evlavioși. Eu nu știam. Ea avea o chemare directă și clară din partea lui Dumnezeu de a clădi una și chiar dacă doream și eu același lucru, mi-a devenit clar faptul că nu vom putea clădi un astfel de cămin dacă nu-i dădeam libertatea să ne conducă într-acolo. Totuși, s-o las să-și manifeste darurile cu autoritate n-a fost ușor și nici firesc pentru mine.

De ce-i atât de greu lucrul acesta pentru noi bărbații? Nu că Biblia n-ar fi clară în acest sens. Spre exemplu, Scriptura mă învață s-o iubesc pe Brenda așa cum Și-a iubit Cristos Biserica. Și cum Și-a iubit Cristos Biserica? Arătându-i bunătate desăvârșită: „[Domnul] nu va frânge o trestie ruptă, și nici nu va stinge un fitil care fumegă” (Matei 12:20). Cristos nu calcă în picioare emoțiile și darurile noastre, dar eu i le-am călcat pe ale Brendei.

Biblia ne poruncește: „Bărbaților, iubiți-vă nevestele și nu țineți necaz pe ele” (Coloseni 3:19). Această poruncă nu este mai puțin importantă pentru Dumnezeu decât „Să nu uciți”. Dar se pare că mereu treceam cu vederea acest verset din Scriptură.

Totodată, Scriptura mă învață să o iubesc pe Brenda în mod sacrificial și anume, să-mi dau viața pentru ea, asigurându-mă că inima și darurile ei pot înflori și prospera în căsnicia noastră (vezi Efeseni 5:25-27).

O ABORDARE SACRIFICIALĂ

Biblia este foarte clară în ce ne privește. Pentru a-mi aplica teologia egalitară acasă și pentru a restabili bucuria în viața Brendei, a fost nevoie să învăț să mă supun cu ușurință conducerii soției mele în domeniile în care era mai puternică decât mine și să-mi sacrific viața câteodată de dragul darurilor ei.

Majoritatea dintre noi trebuie să știm că femeile radioase sunt rare. Statisticile arată că 84% din femei simt că nu au parte de unitate și intimitate în căsnicia lor, iar marea majoritatea a femeilor divorțează spunând că anii de căsnicie au fost cei mai însingurați din toată viața lor. Bucuria e rară și din moment

ce rata divorțurilor este cam aceeași atât în biserică, cât și în afara ei, ne dăm seama că nici noi, bărbații credincioși, nu suntem mai dispuși să iubim și să ne jertfim decât omologii noștri seculari, în ciuda promisiunii lui Dumnezeu.

Ce s-a întâmplat? Sunt bărbații atât de împietriți din fire – chiar și cei credincioși? Eu nu cred. În opinia mea, acești bărbați credincioși se agață pur și simplu de alte două versete din același pasaj din Scriptură și anume, Efeseni 5:23-24: „... căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Cristos este capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului. Și după cum Biserica este supusă lui Cristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile.”

Pasajul acesta nu sună întocmai egalitar, nu-i așa? Pare mai degrabă să spună că soția trebuie să fie subordonată unui profet atotputernic și înțelept căruia i s-a dat dreptul absolut de a conduce. Nu-i de mirare că bărbații sunt confuzi în căsnicie! Într-un pasaj pare să ni se spună că noi, bărbații, suntem superiori în raport cu soțiile noastre și că darurile și perspectiva noastră sunt mai presus de ale lor, în timp ce în alt pasaj ni se spune să ne jertfim viețile de dragul darurilor și cunoștințelor soțiilor noastre ca ele să poată fi fericite.

Acest pasaj i-a indus în eroare pe mulți soți creștini și temători de Dumnezeu, determinându-i să-și lapede statutul de egal în ziua nunții, iar sursa acestei erori se regăsește cu ușurință în traducerea săracă a termenului „cap” din zilele noastre. Hai să aruncăm o privire la acest cuvânt.

Dominația bărbaților în căsnicie este veche de când lumea și este mai evidentă în cultura greco-romană din zilele lui Pavel. În cultura aceea, lucrurile erau cât se poate de simple. De la femei se aștepta să se supună fără crâcnire soților lor, iar cuplurile aveau la un cod domestic bine precizat și consemnat care instruia bărbații cum să conducă sau să-și țină soțiile în frâu. Toată lumea făcea la fel.

Lui Dumnezeu nu i-a plăcut lucrul acesta și a vrut să-l schimbe. Principiul Domnului de supunere reciprocă, așa cum scrie în Efeseni 5:21, era o nouă paradigmă uluitoare pentru toți oamenii din lume, esențială pentru statutul nostru de egali în calitate de creștini: „Supuneți-vă unii altora în frica lui Cristos.”

Aceste cuvinte aveau scopul de a răsturna stăpânirea bărbatului în cadrul căminului și de a aduce relația de căsnicie înapoi la standardele pe care le-a stabilit Dumnezeu de la bun început. Pe scurt, Dumnezeu îi provoacă pe bărbați să se raporteze la soțiile lor mânați de dragoste, la fel ca Fiul Său, Isus, în raport cu mireasa Lui, nu de putere și stăpânire.

Așadar, Pavel n-a scris lucrul acesta ca să confirme statuoul vremii sale, ci să producă o schimbare. Totuși, mulți soți din zilele noastre eșuează îngrozitor din pricina unei simple chestiuni de traducere dintr-o limbă în alta. Bunăoară, când citim astăzi că „bărbatul este capul nevestei”, înțelegem prin asta că Pavel confirma de fapt statutul superior al bărbatului în căsnicie datorită felului în care definim astăzi cuvântul „cap”.

Conform accepțiunii moderne a biologiei, capul este centrul de guvernare al trupului. Cel puțin, la acest nivel se iau toate deciziile. În limba engleză, acest termen se regăsește în titluri precum „șef de stat” și „antrenor șef” deoarece acești lideri oferă viziuni și mobilizează oamenii să le implementeze viziunile. Aceștia conduc organizații și au ultimul cuvânt în orice lucru. Iar când Pavel afirmă că bărbatul este capul femeii, presupunem în mod firesc că soții reprezintă centrul de comandă al familiei.

Dar efesenii nu așa interpretau cuvintele lui Pavel. Pentru ei, capul nu era considerat centrul de comandă, ci sursa vieții unui trup, dintr-un motiv cât se poate de simplu: dacă retezi capul cuiva, trupul moare. Când a scris că bărbatul este capul nevestei, efesenii au înțeles imediat că Pavel le-a aruncat în aer statuoul marital. Datoria unui bărbat credincios nu mai era să stăpânească asupra nevestei lui, ci să fie o sursă a vieții care să o iubească cu o dragoste jertfitoare și să se asigure că-i oferă spațiu suficient ca să-și dezvolte darurile în cadrul căsniciei.

SOȚUL CA SURSĂ A VIEȚII

E evident că expresia „sursa vieții” schimbă cu totul lucrurile când vine vorba de a elimina confuzia privind rolul de conducere al soților. Hai să introducem accepțiunea greacă a cuvântului „cap” în pasajul din Efeseni 5:23-27 și să ne uităm din nou la el: „... căci bărbatul este *sursa vieții* nevestei, după cum și Hristos este *sursa vieții* Bisericii, El, Mântuitorul trupului. Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbatilor lor în toate lucrurile. Bărbatilor, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui

această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.”

Pasajul are acum un ton complet diferit, nu-i așa? Sensul inițial conflictual al conceptelor „cap” și „sacrificiu” dispare. În acest context, sacrificiul unui bărbat pentru soția lui este pur și simplu o extensie naturală și necesară a rolului său de sursă a vieții pentru ea, ceea ce ar trebui să fie orice lider după chipul lui Cristos, ca să-i dea voie soției să înflorească și să crească în cadrul căsniciei și în relația ei cu Dumnezeu.

Când un bărbat se vede mai degrabă ca o sursă a vieții decât un centru de comandă, toată căsnicia lui se schimbă. Dintr-o dată a renunțat la drepturile și poziția mea de dragul Brendei a căpătat sens pentru mine în calitate de lider. Căsnicia noastră s-a reparat, iar sentimentele Brendei pentru mine au înflorit. Am început să-i onorez gândurile și convingerile, ceea ce a făcut-o să se simtă una cu mine și mi-am dat seama că niciodată nu m-am simțit mai puternic și mai sigur în rolul meu de cap în familie. Era evident că tot eu eram în conducere, doar că îmi manifestam autoritatea în mod diferit, în mod biblic. Acum aș putea ceda cu ușurință la drepturile mele de lider de dragul relației noastre și de dragul lucrării și scopului lui Dumnezeu pentru viața Brendei.

O PERSPECTIVĂ CORECTĂ

Sacrificiul, în sensul dat de Pavel de a renunța la drepturile mele pentru a onora convingerile și darurile Brendei, părea mai ușor pe hârtie. Am descoperit curând că a face loc în căsnicie discernământului Brendei a însemnat mult mai mult decât a-mi sacrifica timpul pentru a-i asculta opiniile în privința familiei mele, fără să o înfrunt și să mă cert cu ea. Era o treabă să recunosc superioritatea discernământului Brendei, dar cu totul altă treabă să o las să-și manifeste darul în deciziile mele de zi cu zi. A trebuit să sacrific relația cu familia mea, nu numai pe mine, pentru a permite ca perspectiva ei să ne ajute la formarea unui cămin spre slava lui Dumnezeu, așa cum ne-am dorit amândoi.

Am aflat curând că există lucruri mai importante decât exercitarea autorității mele în relația de căsnicie. Fie te sacrifici pentru darurile ei așa cum faci pentru ale tale, fie nu. Dar dacă te sacrifici, vei avea o soție radioasă. Dacă nu, strălucirea ei va păli. Principiul acesta se aplică și în lucrurile mari, și în cele mici.

Și ca să-ți dau un mic exemplu în acest sens, duminicile dimineața obișnuiam să ne contrazicem mereu până să ne crească copii. Ca să ajungem la timp la biserică, trebuia să plecăm de acasă la 9:45. Mă străduiam din greu să-i văd pe toți spălați, hrăniți și îmbrăcați pentru a fi gata să plecăm la timp la biserică. Brenda însă nu era matinală de felul ei, mai ales duminica, pe care o considera singura ei zi liberă și își permitea să mai întârzie în pat. Indiferent cât de devreme punem ceasul să sune, întotdeauna o prindea ora 9:45 pe Brenda încrețind părul Laurei, iar pe mine în bucătărie, cu mâinile încrucișate pe piept, bătând din picior nerăbdător, uitându-mă grăbit la ceas și încruntându-mă la Brenda care nu mai termina cu ondulatul părului. Eram atât de furios!

Știam că aveam de ales: fie să-mi impun autoritatea și să strig la ea ca un nebun, fie să învăț să ondulez părul. Știam

1 *Head* din limba engleză să traducă cu „șef” în aceste cazuri, nu cu „cap” (n.trd)

că era peste puterile mele să-mi păstrez răbdarea, chiar și cu ajutorul lui Dumnezeu, așa că am ales să învăț să folosesc ondulatorul de păr.

Cu mâinile mele mari și neîndemânatic, am știut din prima zi că am dat de bucluc. Laurei nu-i plăcea situația cu nimic mai mult din moment ce-i ondulam părul cum nu trebuie și îi ardeam urechile. Vai! Ori de câte ori mă vedea dând colțul cu fierul de ondulat în mână, țipa: „O vreau pe mama să-mi onduleze părul! O vreau pe mama!”

Dar eu mă încurajam spunându-mi: „Dacă orice fată de paisprezece ani din America știe să-și onduleze părul și să-l facă să arate minunat, nu văd de ce un bărbat de treizeci de ani n-ar ști să facă la fel.”

Din fericire, practica ne desăvârșește. În câteva săptămâni, sub supravegherea atentă a Brendei, mi-am îmbunătățit

abilitățile de ondulat părul după standardele ei. Am ajuns să aflu lucrul acesta într-o duminică frumoasă când ne-am cionit în holul bisericii de un prieten care a exclamat: „Laura, părul tău arată minunat! În mod sigur mama ta a stat ore întregi azi dimineață ca să ți-l aranjeze așa.”

Important este că m-am sacrificat de dragul Brendei și am ales să acționez din dragoste, nu dintr-o poziție de stăpânire și furie. Zilele de biserică au devenit plăcute, fără să fie nevoie să frâng inima Brendei tot drumul până la biserică în fiecare duminică dimineață.

Ca să-ți dau un alt exemplu, Brendei îi place foarte mult să primească musafiri, dar pe măsură ce copiii noștri creșteau, aceștia deveneau tot mai pretențioși, ocupați și mereu înfometați. Lucrul acesta o incomoda pe Brenda, pentru că avea tot mai puțin timp să se pregătească pentru musafiri și

CÂND PĂCATUL SEXUAL NU ESTE SEXUAL

Pentru Justin, o strângere de mână nu era niciodată suficientă, așa că te apuca de mână și te strângea într-o îmbrățișare uriașă. Justin cel cald și minunat nu era doar un simplu ucenic al lui Cristos, ci un îndrăgostit înflăcărat de El.

Din această cauză, apelul lui m-a luat prin surprindere.

– Am ceva probleme. Ne putem întâlni să stăm de vorbă la cafea marțea viitoare?

De când mi se publicase cartea *Lupta fiecărui bărbat*, „am ceva probleme” însemna de obicei „mă lupt cu păcate sexuale”. Justin nu avusese niciodată probleme cu pornografia. Soția lui era îndrăgostită nebunește de el și în dormitor și în afara acestuia. Care putea să fie problema?

– Nu pot să cred! a început el discuția la cafea. Sunt prins din nou în capcană! Mă duc la birou să lucrez majoritatea serilor ca să reușesc să termin actele, dar mă trezesc că mă furișez printre site-urile pornografice. Nu m-am uitat la chestii mizerabile. Nimic de genul, dar iată-mă prins în capcana lor. Mă simt ca un ratat.

– Cum e viața ta spirituală? I-am întrebat.

– Nu petrec prea mult timp în părtășie cu Domnul în singurătate, dar îl iubesc pe Dumnezeu ca un nebun, mi-a zis el nedumerit. Din moment ce nu asta era problema, i-am pus singura întrebare logică.

– Spune-mi cum îți merge afacerea?

Justin mi-a spus mai târziu că întrebarea asta l-a enervat. „Tocmai mi-am vărsat păcatul din inimă înaintea lui și el mă întreabă cu atâta nonșalanță cum îmi merge afacerea?”

Dar eu știam ce făceam. Am aflat că el era în pragul falimentului, deoarece afacerea luase o turnură care-i scăpase de sub control și nu mai avea economii decât pentru două săptămâni ca să-și hrănească copiii. Justin

era îngrozit și își pierduse încrederea în abilitățile sale de bărbat.

– Justin, nu cred că problema ta este de natură sexuală, i-am zis. Cred că ai o problemă cu încrederea în privința situației financiare.

S-a uitat la mine de parcă l-aș fi pocnit cu o nucă de cocos în cap.

I-am explicat atunci că pe limba unui bărbat, intimitatea cu o femeie înseamnă sex. Excitarea prin pornografie și masturbare oferă un sentiment foarte real de intimitate și conexiune, iar orgasmul dă o senzație de îndrăzneală, putere și control, chiar dacă este trecătoare.

– Pentru un bărbat care se simte un ratat, pornografia este o pârghie foarte puternică, i-am spus. Tu crezi că păcatul acesta sexual a apărut de nicăieri. Dar nu-i adevărat. Păcatul acesta a apărut din cauza lipsei tale de încredere; tu îți îneci teama cu pornografie.

Confuzia lui a început să se risipească.

– I-am acordat lui Dumnezeu încredere deplină în lucrurile spirituale, dar din pricina mediului în care am crescut, n-am avut niciodată încredere în nimeni în ce privește situația mea financiară decât în mine. Întotdeauna am dus singur povara asta.

I-am sugerat să ignore simptomele pornografice și în loc de asta să se concentreze asupra lipsei lui de încredere în Dumnezeu. I-am spus că în loc să deschidă o altă pagină pe internet, să se întoarcă spre Dumnezeu în rugăciune și să stea în părtășie cu El ori de câte ori simte că îl cuprinde iar frica. În câteva săptămâni, păcatul sexual a dispărut. Nu-i surprinzător, fiindcă păcatul lui sexual nu a fost sexual de la bun început. Justin se folosea de pârgii sexuale ca să-și trateze durerea în loc să se întoarcă la Dumnezeu ca să fie vindecat.

– Fred Stoeker, Des Moines, Iowa.

de fiecare dată se trezea nevoită să facă rânduială în casă în ultimul moment. Trebuia aspirat pe jos, preșurile scuturate – lucruri pe care nu reușea să le facă din cauza copiilor. Când veneam acasă de la muncă o găseam panicată. Așa că multe din treburi cădeau pe umerii mei în efortul de a face ca toate lucrurile să arate în „ordine” pe când ajungeau musafirii.

Așa că i-am pus piciorul în prag. „De ce faci toate astea?” am întrebat-o. „E ridicol! Cui îi pasă dacă nu ești perfect aranjată sau dacă locuința nu arată în perfectă stare? Musafirii sunt prietenii noștri, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă nu suportă puțină dezordine, lasă-i să mănânce în altă parte. Ba și mai bine, lasă-i să-și găsească alți prieteni!”

La un moment dat, după o altă predicuță de-a mea, Brenda mi-a spus printre lacrimi: „Nu mai pot invita pe nimeni la noi până nu ne cresc copiii mai mari. Dacă nu pot s-o fac cum trebuie, atunci mai bine n-o fac deloc!”

Ideea asta era și mai absurdă. Eu nu i-am spus că nu voiam să primesc prieteni în vizită. Îmi plăcea tovărășia lor. „Brenda, vrei să-mi spui că ne privezi pe noi și copii de prietenii noștri pentru simplul fapt că nu reușești să pui toate lucrurile în ordine? Nu ți se pare că exagerezi puțin?”

„Fred, nu vezi?” zicea ea, cu ochi rugători. „Nu m-aștept să-ți pese de aceste lucruri așa cum îmi pasă mie, dar e important ca toate lucrurile să fie în ordine. Pentru mine, a ne invita prietenii acasă este o slujire.”

Slujire? Atunci am auzit pentru prima dată cuvântul acela legat de un picnic de sâmbătă seara la un grătar cu costițe și porumb. Cuvântul acesta m-a izbit între ochi. Brenda considera grija pentru musafiri ca fiind o slujire? În cele din urmă am început să pricep și mi-am schimbat perspectiva asupra situației. În mod normal, până să se apropie timpul să vină musafirii, o ajutam cu jumătate de inimă cu pregătirea copiilor, mai puneam lucruri la loc prin casă sau măturam curtea. Trăgeam de timp până ce auzeam clopoțelul sunând și îi invitam pe musafiri în casă. În acel moment știam că toate pregătirile încetau.

ASTA-I SLUJIRE?

Mi-am dat seama atunci că mie trebuia să-mi pun piciorul în prag! Că trebuia să-i dau voie Brendei să-și manifeste darul ospitalității. Începând din acel moment, în serile în care

aveam musafiri veneam de la serviciu cu o oră mai devreme și ajutam cu treburile de acasă. În weekenduri, mă pregăteam să ajung acasă cu câteva ore înaintea musafirilor. Pream sarcini domestice precum aspiratul și ștersul prafului, dându-i Brendei timp să termine specialitățile pe care le gătea. Spălam vase și tigăi pe măsură ce Brenda termina cu ele. Curățam trotuarul de zăpadă în timpul iernii, iar vara obișnuiam să-l mătur. Aprindeam focul în șemineu și aranjam din nou pernele de pe canapea.

Ce surpriză! Am observat curând că eu și Brenda ne-am apropiat mai mult unul de altul în tot acest timp cât mă sacrificam din dragoste și îi permiteam să-și manifeste autoritatea în casa noastră în privința darului ospitalității.

Nu pot spune că sunt binecuvântat acum cu aceleași daruri pe care le are Brenda sau că mă simt brusc mânat de aceeași impetuozitate care o caracterizează pe ea când face aceste lucruri. Într-adevăr, nu pot. Dar am ajuns să recunosc în cele din urmă că ea are de îndeplinit misiuni multe și întemeiate chiar în casa noastră, misiuni și daruri pe care am început să le onorez deopotrivă cu ale mele.

Ai o soție radioasă? Dragostea jertfitoare le face pe soții radioase și înfloritoare în intimitate și unire cu soții lor. Promisiunea este clară.

Adaptat după *Every Man's Marriage*, de Fred Stoeker

Fred Stoeker este autorul unor serii de cărți pentru bărbați (Every Man series), președinte al Living True Ministries și vorbitor în cadrul conferințelor pentru bărbați în care îi încurajează pe aceștia să-și păstreze puritatea și să restabilească relații cu adevărat intime cu soțiile lor. Fred a absolvit Stanford University și locuiește împreună cu soția sa, Brenda, în Des Moines, Iowa.

ESTE DUMNEZEU UN MONSTRU MORAL?

» PAUL COPAN

Dumnezeul Vechiului Testament este doar un bătaș, un ucigaș și un opresor? Mulți oameni de astăzi – chiar și din Biserică – par să creadă asta. Cum trebuie să răspundă creștinii la această acuzație? Și cum putem reconcilia narațiunile aparent diferite ale lui Dumnezeu prezentate în cele două Testamente?

315 p. • 14 x 20,5 cm • 33 lei

WWW.LIFEROMANIA.RO

BĂRBAȚI FRUSTRAȚI

„Slujirea autentică este rezultatul unei relații autentice”

de Dr. Dan Erickson

Mulți bărbați sunt singuratici. Studiile arată că majoritatea bărbaților trecuți de treizeci de ani nu au prieteni adevărați. S-ar putea să aibă sute de prieteni pe Facebook, dar în viața reală să n-aibă niciun prieten în carne și oase. Au familii, colegi și amici la lucru cu care socializează în termeni limitați, dar care nu sunt prieteni autentici. Bărbații adesea îi consideră prieteni pe oamenii pe care îi cunosc de mai mulți ani, dar abia dacă stau de vorbă sau petrec timp împreună. Pot fi considerați aceștia cu adevărat prieteni?

Din nefericire, pentru majoritatea bărbaților din cultura noastră, prietenia sănătoasă între bărbați e de domeniul trecutului. Un bărbat spunea odată: „Nu mi-am mai făcut un prieten de douăzeci și cinci de ani”, o realitate care se aplică în cazul multora. Mulți cred că societatea de astăzi descurajează adevărata prietenie între bărbați. O prietenie apropiată între doi bărbați, dacă nu sunt rude, este considerată nesănătoasă și stârnește suspiciuni. Societatea i-a convins pe cei mai mulți bărbați că o relație de prietenie ca aceea dintre Ionatan și David descrisă în Vechiul Testament este imposibilă și chiar periculoasă.

Bărbații creștini caută frați spirituali cu care să fie prieteni adevărați. În ciuda prejudecăților despre bărbați, aceștia au nevoie de alți bărbați care să stea alături de ei, să-i încurajeze, să-i susțină și să-i iubească. Un bărbat plin de speranță poate fi un lucrător în Împărăția lui Dumnezeu, fiindcă transmite această speranță familiei sale, prietenilor săi și lumii în care trăiește. Dacă bărbații văd dragostea unui prieten creștin, mai au speranță pentru viețile lor și au la cine să apeleze atunci când lucrurile nu merg tocmai bine și simt nevoia să împărtășească lucrul acesta unui prieten. De fapt acesta a fost motivul pentru care Isus a zis că lumea va ști

că suntem ai Lui dacă ne vom iubi unii pe alții (Ioan 13:34-35).

Fiecare biserică trebuie să aibă strategii de construire a relațiilor de prietenie între bărbați, între femei și între familiile din biserică. Dacă nu există niciun interes din partea bărbaților în a lega relații de prietenie cu alți bărbați din biserică, aceștia vor continua să fie însingurați, izolați și lipsiți de speranță. În bisericile de astăzi trebuie să se pună accent pe construirea relațiilor. Mai întâi cu Dumnezeu printr-o ucenicie sistematică, apoi cu nevestele, cu copiii și cu comunitatea bisericii.

Bărbații trebuie să se vadă așa cum îi vede Dumnezeu – promițători și cu potențial. Fiecare bărbat trebuie să învețe cum să identifice scopul și planul lui Dumnezeu pentru viața lui, apoi să fie instruit cum să îndeplinească acel scop și plan în casa lui, în comunitate și în lume. Bărbații trebuie să învețe și să crească împreună, dar lucrul acesta nu se prea întâmplă.

Ce măsuri ia biserica ta ca să încurajeze prietenii între bărbații din biserică?

Dr. Dan Erickson a pus bazele proiectului „People Matter Ministries”, iar la momentul scrierii acestui articol, era căsătorit cu Cathy de mai bine de patruzeci și opt de ani. Împreună au doi copii și șapte nepoți. El a scris cinci cărți și sute de articole pe tema slujirii bărbaților. Dr. Dan a plecat la Domnul în martie 2017.

RESPONSABILITATEA SLUJITORILOR DIN CONDUCERE

de H. Maurice Lednicky

În numărul trecut am vorbit despre calitățile de conducător ale Mântuitorului nostru, printre care am amintit despre smerenia Lui. El ne-a lăsat un exemplu vrednic de urmat. Uitându-ne la Cristos, vedem că El era un om plin de milă, însă nu de ochii lumii; era sincer preocupat de cei suferinzi și pierduți. De altfel, Domnul nostru avea o misiune mult mai înaltă – El a venit în lume „să caute și să mântuiască” ce era pierdut. Așadar, datoria noastră este să urmărim exemplul Lui și să căutăm, prin rugăciune, să ne găsim slujba la care ne-a chemat Dumnezeu în cadrul Trupului Său. Voia lui Dumnezeu pentru noi este să ne supunem în ascultare, nu să ne limiteze la un spațiu geografic. Noi nu suntem în competiție cu alți păstori și slujitori. Asemenea apostolului Pavel, ținta noastră este să ne îndeplinim bine slujba pe care ne-a încredințat-o Stăpânul (Fapte 20:22-24; 2 Timotei 4:7). Acest privilegiu deosebit de a fi purtătorii Săi de cuvânt e adesea însoțită de greutate, dar nu trebuie să pierdem din vedere scopul nostru veșnic. Fie ca în rugăciunea noastră de fiecare zi să-l cerem Domnului să ne ajute să fim asemenea Lui!

FII PLIN DE MILĂ FAȚĂ DE ALȚII

Ceea ce L-a făcut deosebit, printre altele, pe Domnul Isus în timpul vieții Sale pământești a fost inima Lui plină de milă și, prin urmare, acțiunile pe care le-a întreprins pentru a-i ajuta pe cei nevoiași și națiunea Israel deopotrivă. În Evangheliile după Matei și Marcu, autorii folosesc de cel puțin cinci ori expresia „I s-a făcut milă”, ceea ce lasă să se înțeleagă faptul durerea și suferința altora stârnea cele mai profunde sentimente de simpatie și milă în inima Domnului Isus.

- „Când a văzut gloatele, *I s-a făcut milă* de ele...” (Matei 9:36)
- „Isus a văzut o gloată mare, *I s-a făcut milă* de ea...” (Matei 14:14)
- „Lui Isus *I s-a făcut milă* de ei (cei doi orbi din Ierihon)...” (Matei 20:34)
- „Lui Isus *I s-a făcut milă* de el (de lepros)...” (Marcu 1:41)
- „Când a ieșit din corabie, Isus a văzut mult norod; și *I s-a făcut milă* de ei (la înmulțirea pâinilor)...” (Marcu 6:34)

Sunt o mulțime de alte pasaje în Evangheliile care vorbesc în mod implicit sau explicit despre mila lui Cristos față de cei bolnavi, săraci, nenorociți și batjocoriți.

Am observat în unele culturi că dacă un om reușește să parvină (fie de la sărăcie la bogăție, fie de la starea de angajat la cea de angajator), acesta se disociază rapid de cei din mijlocul cărora a ieșit, uitând să-i fie milă sau să-i pese de cei mai prejos decât el. Omul de jos (după definiția omului, nu a lui Dumnezeu) este adesea disprețuit sau nebagat în seamă, un lucru de-a dreptul tragic.

Luca relatează cel puțin trei pilde sau momente din viața lui Isus în care liderii religioși recunoscători în vremea aceea dau dovadă de lipsă de milă față de semenii lor.

E important să fi bun cu toți cei pe care-i întâlnești pe drumul vieții, deoarece vei mai trece pe lângă ei cel puțin de două ori în viață: o dată când vei urca și o dată când vei coborî.

• Pilda bunul samaritean (Luca 10:30-37)

Un iudeu se cobora din Ierusalim la Ierihon. Pe drum l-au întâlnit niște tâlhari care l-au jefuit, l-au bătut și l-au lăsat aproape mort. Din întâmplare, un preot și un levit au trecut pe acolo, au văzut starea omului aceluia, dar l-au ocolit și și-au văzut de drum fără să facă nimic pentru el. Pe urmă, a trecut pe acolo și un samaritean disprețuit (prin venele căruia curgea sânge evreu și păgân) căruia *i s-a făcut milă* de el. Sentimentele sale l-au făcut să ia măsuri. (1) I-a spălat rănilor, (2) i le-a legat, (3) l-a pus pe evreul bătut în spinarea măgarului său (ceea ce însemna că samariteanul a fost nevoit să meargă pe jos) și l-a dus la un han din Ierihon, (4) unde s-a îngrijit personal de el, (5) a plătit pentru el, (6) i-a dat hangulului bani în plus (7) promițând să acopere orice alte cheltuieli cu bolnavul la întoarcere. Apoi Isus l-a întrebat pe învățătorul Legii, care încercase să se justifice pretinzând că voia să știe definiția „aproapelui”, care din cei trei bărbați s-a dovedit a fi cu adevărat aproapele celui căzut. Răspunsul era evident: samariteanul, nu cei doi lideri evrei, cărora ar fi trebuit să li se facă milă degrabă și să se îngrijească de un alt evreu nenorocit.

• Întâlnirea cu tânărul bogat (Luca 18:18-29)

Un fruntaș l-a întrebat pe Isus ce trebuia să facă pentru a câștiga viața veșnică. După ce Domnul îi citează poruncile, acesta îi răspunde degrabă că le-a păzit pe toate din tinerețea lui. Acum, Isus se adresează direct celei mai mari nevoi spirituale a fruntașului: „Îți mai lipsește un singur lucru:

vinde tot ce ai, împarte la săraci și vei avea o comoară în ceruri” (Luca 18:22). Când a auzit el aceste cuvinte, a plecat întristat pentru că era foarte bogat. E adevărat că Isus i-a testat de fapt devotamentul și dragostea pentru Dumnezeu mai presus de orice, dar dacă te uiți dincolo de aparențe, te întrebi dacă omul era chiar atât de devotat lui Dumnezeu și dornic să fie asemenea Lui, fiindcă dacă ar fi fost așa, nu s-ar fi putut să nu-i fie milă de săraci. Nu se știe dacă Isus voia ca tânărul bogat să ia calea sărăciei sau voia doar să-i arate cât era de dispus să renunțe la averile sale. Cert este că după reacția lui la cuvintele lui Isus, tânărul era lipsit complet de milă față de cei săraci.

• Pilda vameșului și a Fariseului (Luca 18:9-14)

Fariseul se credea neprihănit și îi „disprețuia pe ceilalți” (Luca 18:9). Cu alte cuvinte, era lipsit de milă. În rugăciunea pe care o înalță la Templu, acesta face referire la „sine”, de o mulțime de ori, trăgând concluzia că el nu este păcătos ca toți ceilalți (Luca 18:11). După cum știm deja, vameșul (care era unul dintre cei mai disprețuiți oameni) a recunoscut profund îndurerat că era un om păcătos. Probabil că nu există o atitudine mai sugestivă care să arate într-un mod atât de strident o atitudine lipsită de milă ca aroganța fariseului. Dumnezeu nu a inclus în planul Său o anume „elită”, ci El „dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9). Dacă crede cineva că în Împărăție se are în vedere vrednicia cuiva, în cel mai fericit caz, se înșală. Totodată lipsa de compasiune față de cei pierduți este o încălcare flagrantă a principiilor planului de mântuire a lui Dumnezeu.

Omul Îndurării nu S-a mulțumit doar să se îngrijească cu dragoste de cei bolnavi, de cei săraci și de cei năpăstuiți, oameni de la marginea societății normale, ci și de cei pierduți, oamenii din afara împărăției spirituale. Aceasta era de fapt MISIUNEA Lui pe acest pământ: „Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19:10).

În calitate de slujitor, trebuie să-ți păzești cu sârguință inima de insensibilitate și împietrire față de semenii tăi, printre care:

1. Cei însuflețiți de mândrie națională care stârnesc anumite atitudini față de alte nații (vezi exemplul lui Iona)
2. Grupurile etnice care sunt diferite de noi (evreii și samaritenii)
3. Păcătoșii care îi dușmănesc în mod fățiș pe cei credincioși
4. Nelegiuirile care-ți provoacă neajunsuri ție sau familiei tale
5. Oamenii care sunt o permanentă sursă de iritare și care provoacă confuzie
6. Și alții pe care i-ai putea include pe listă.

Isus știa că nu va fi primit de toți oamenii, dar i-a iubit pe toți. N-a pierdut nicio ocazie de a le vorbi. Adevărata milă nu caută recunoaștere sau plată, ci este o expresie a inimii care e gata să ia măsuri. Indiferent la cine te uiți, fie că e un afacerist bogat, un dealer de droguri, o prostituată sau un copil abandonat, oamenii au nevoie disperată de cineva la care să-i pese de ei. Isus S-a dus la cruce pentru toți, acum însă este datoria noastră să dovedim această dragoste într-un mod practic, începând să arătăm semenilor noștri că ne pasă de ei.

Lecție de viață: Dumnezeu iubește toți oamenii, nu doar câțiva. Învățătura conform căreia unii sunt aleși, alții nu, nu reprezintă toată Scriptura. Dumnezeu este personal și se raportează la noi pe măsura nevoilor noastre pe tot parcursul vieții. Cei pe care I-a uns să fie slujitori în împărăția spirituală trebuie să aibă ochi și urechi ca Stăpânul – să vadă și să audă strigătele celor în suferință. Sunt momente în care cuvintele sunt inutile, iar acțiunile imposibile; dar chiar și atunci, o inimă plină de compasiune atinge inimile celor suferinzi.

ÎNȚELEGE ȘI ACCEPTĂ SLUJIREA PE CARE ȚI-A ÎNCREDINȚAT-O DUMNEZEU

Potrivit Scripturii, fiecare credincios trebuie să fie un „martor” pentru Cristos. Niciun credincios umplut cu Duhul Sfânt nu este scutit de datoria de a le mărturisi altora despre întâlnirea lor cu Cristos (Fapte 1:8, Coloseni 4:6, 1 Petru 3:15). Totuși, există o deosebire majoră între a-ți împărtăși credința în Cristos în viața de zi cu zi și a fi „chemat” „să păstorești, să hrănești și să te îngrijești de turma lui Dumnezeu cu lepădare de sine” (1 Petru 5:1-4).

Mai întâi, cercetează cu atenție Vechiul Testament și vei vedea lămurit că Dumnezeu Și-a ales preoți (sub legământul mozaic) care să slujească în Cortul Întâlnirii, și mai târziu la Templu. Aaron a fost primul mare preot, iar seminția lui Levi a fost aleasă pentru a îndeplini slujba de preoți și altele care aveau legătură cu Cortul Întâlnirii și cu Templul (Levitic 8:30, capitolele 21-22). Acești slujitori ai Domnului nu doar că erau aleși de Domnul, dar trebuiau să se deosebească de ceilalți israeliți prin standarde morale mai înalte. Tocmai faptul că leviții nu aveau dreptul să moștenească pământ ca celelalte seminții ale poporului Israel, ci trebuiau să trăiască în mijlocul tuturor celorlalte seminții dovedește faptul că erau „puși deoparte” pentru a sluji evreilor din toate zonele țării.

PROFEȚII VECHIULUI TESTAMENT

Pe lângă preoți, mâna Celui Atotputernic era peste profeții aleși de Dumnezeu pentru îndeplinirea unei lucrări speciale în cadrul poporului Israel. În general, profeții au transmis mesajul lui Dumnezeu în timpul Regatului Israel, o perioadă cuprinsă între cărțile Samuel și Maleahi, mai specific începând cu domnia împăratului Saul și încheind cu domnia ultimului împărat al lui Iuda, Zedechia, din timpul robiei babiloniene. Vechiul Testament relatează despre 16 profeți care au scris 17 cărți (Ieremia a scris două). Aceștia au slujit cumulativ timp de 400 de ani (din anul 800 î. Cr. până în 400 d. Cr.). Ilie și Elisei au fost și ei profeți înzestrați cu autoritate divină și importanți pentru națiunea Israel, dar ei nu au scris cărți pentru Vechiul Testament.

Poate că suntem mai familiarizați cu cei patru profeți mari – Isaia, Ieremia, Ezechiel și Daniel. Fiecare dintre acești bărbați au fost chemați într-un moment important din istoria poporului Israel.

ISAIA – numit profetul *mesianic* deoarece a vorbit mai mult despre venirea lui Cristos pe pământ decât orice alt profet al Vechiului Testament. Prin urmare, Isaia este cel mai citat profet din Vechiul Testament în Noul Testament. Isaia provenea dintr-o familie bogată și cu influență din Ierusalim a cărui tată a fost fratele împăratului Ozia. Isaia este un caz special, nu pentru că Dumnezeu ar avea prejudecăți în privința bogaților, ci pentru că bogații sunt adesea încredători

în sine și nu se apropie atât de tare de Domnul ca să-I audă glasul. Mărturia lui Isaia din 6:1-11 este una dintre cele mai dramatice întâlniri cu Dumnezeu – și un răspuns la chemare – relatate în toată Scriptura. Există un tipar simplu în chemarea lui Isaia la misiunea profetică care se repetă adesea în vremurile noastre. Urmărește progresul revelației divine care l-a determinat pe profet să se dedice complet chemării de a fi purtătorul de cuvânt al Domnului pentru națiunea Israel.

Viziunea pe verticală 6:1-4 ... „l-a văzut pe Domnul”

Viziunea interioară 6:5-7 ... „s-a văzut pe el”

Viziunea pe orizontală 6:8-11 ... „a văzut poporul”

IEREMIA – numit profetul *lacrimilor*, pentru că a văzut păcatele grele ale Ierusalimului și judecata inevitabilă și iminentă a lui Dumnezeu și a plăns pentru el. Spre deosebire de Isaia, Ieremia era un flăcău de țară care a venit la oraș unde a fost respins de liderii religioși ai vremii care nu voiau să li se vorbească decât despre pace și prosperitate. Chemarea lui Ieremia de a fi glasul lui Dumnezeu a fost tot dramatică. Dumnezeu i-a făcut de cunoscut lui Ieremia planul Său (1:5), dar cum se întâmplă de multe ori în astfel de cazuri, Ieremia s-a împotrivit chemării și i-a spus lui Dumnezeu că nu era calificat (nu era destul de în vârstă, nici instruit etc) să vorbească în numele lui Dumnezeu (1:6,7). De această dată, Dumnezeu a fost foarte categoric și i-a spus lui Ieremia că El Însuși va pune cuvintele Sale în gura lui (1:8-10).

EZECHIEL – a profetit îndeosebi evreilor luați robi în Babilon. În capitolele de început (1-3), tânărul preot în stadiu de ucenic relatează despre viziunea lui și asprimea cu care i-a vorbit Dumnezeu, Care a mers până acolo încât să-l amenințe că dacă nu va transmite mesajul Său lui Israel, un popor de îndărătnici, El Însuși avea să-l tragă la răspundere (Ezechiel 3:16-27). Ține minte că poporul lui Israel fusese dus în robie din pricina idolatriei. În mesajele adresate de Ezechiel poporului Israel, care suportau consecințele idolatriei lor în Babilon, apare în mod repetat, de fapt de peste șazece de ori, expresia „Și vor ști că Eu sunt Domnul...”

DANIEL – este unicul profet al Vechiului Testament care a slujit la palat de-a lungul domniei a cinci împărați. Trebuie ținut cont de faptul că tânărul evreu, Daniel, a fost și el dus în robia babiloniană. Și, deși Dumnezeu avea un plan unic pentru el, nu trebuie uitat faptul că Daniel a rămas credincios singurului Dumnezeu adevărat în ciuda încercărilor și prigonirilor pe care le-a suferit. Daniel a câștigat credibilitate printre evrei și neamuri tocmai datorită caracterului său integru de care a dat dovadă înaintea lui Dumnezeu și a semenilor săi. Conform părerii generale,

Daniel a fost cel mai clar profet al Vechiului Testament privind vremea sfârșitului. Profețiile sale sunt strâns legate de cele din Apocalipsa. Deși a profetit în urmă cu peste două mii de ani, are câteva profeții care nu s-au împlinit încă.

Se prea poate ca alegerile lui Dumnezeu să nu fie întotdeauna în sincronie cu părerile oamenilor. Este suficient

Printre altele, orice om care este chemat de Dumnezeu ca să fie purtătorul Său de cuvânt are o slujbă unică și importantă. Mărimea publicului, popularitatea, importanța sau alte trăsături care definesc „succesul” din perspectiva lumii n-ar trebui să stârnească mândrie sau descurajare în inima unui slujitor al Dumnezeului Celui Preaînalt. Moștenirea de familie, statutul economic și social sau nivelul studiilor nu îndreptățesc, dar nici nu împiedică chemarea lui Dumnezeu.

Numai tu poți să faci ceea ce te-a chemat Dumnezeu să faci. După standardele lui Dumnezeu, niciun om nu este mai important decât un slujitor credincios Lui. Fii credincios chemării încredințate de Dumnezeu, fiindcă doar de aceasta depinde răsplata ta veșnică.

să ne uităm la acești patru profeti ca să înțelegem că fiecare dintre ei provine dintr-un context diferit. **Isaia** provenea dintr-o familie înstărită și influentă din punct de vedere politic. Tatăl său a fost fratele regelui Ozia. **Ieremia** provenea dintr-un sătuc la vreo douăzeci de kilometri de Ierusalim. Scriptura nu ne dă de înțeles că ar fi fost un om cunoscut sau cu influență înainte să devină profet. **Ezechiel** provenea dintr-o familie de preoți și era un tânăr ucenic când a fost dus rob în Babilon. **Daniel** era un tânăr intelectual strălucit care a fost ales să studieze limba, cultura și artele babilonienilor. În ciuda oportunităților politice, Daniel n-a îngăduit ca poziția lui în palat să-i scadă devotamentul față de Dumnezeul Atotputernic.

Dacă vom studia profeții Vechiului Testament, vom observa că nu ni se oferă prea multe informații, în unele cazuri chiar deloc, despre familiile sau contextul din care proveneau mulți dintre acești bărbați chemați de Dumnezeu. Unii erau păstori sau fermieri, mai rar preoți sau descendenți ai vreunui împărat al lui Iuda. Esențialul este că Dumnezeu n-are un proces de validare prin intermediul căruia elimină anumiți indivizi care nu au recomandările necesare care le-ar asigura o poziție de prestigiu. În înțelepciunea Lui suverană, Dumnezeu alege pe cine vrea. Niciunul dintre noi nu suntem aleși pe baza meritelor noastre înaintea lui Dumnezeu. De fapt, în preștiința Lui infinită, Creatorul și Domnul universului vede ce am putea deveni noi dacă ascultăm în supunere de călăuzirea Lui.

Slujitorii știu că Dumnezeu i-a „chemat” și sunt mulțumiți de locul pe care El l-a ales pentru ei. Pentru un slujitor credincios nu contează că slujește într-un loc însemnat sau neînsemnat, într-un oraș sau într-un sat. De această dată ne-am uitat la patru mari profeti ai Vechiului Testament, urmând ca data viitoare să mergem mai departe și să ne uităm la conducătorii spirituali, unși, din cadrul Bisericii primare. Slujitorii din secolul XXI sunt încă membri vitali în cadrul aceleiași biserici care s-a născut în Ziua Cinzecimii. BUCURAȚI-VĂ, Isus vine curând!

— H. Maurice Lednický

SLUJITORI – INVESTIND ÎN VIITORII SLUJITORI

În continuare, ne vom uita la ucenicii și conducătorii spirituali din Noul Testament. Cuvântul lui Dumnezeu este sursa noastră de inspirație și dacă-l vom studia cu atenție, vom găsi exemple remarcabile care pot fi aplicate în cultura bisericii contemporane. În acest articol se va pune accentul pe ucenicizarea viitorilor slujitori în slujba lui Cristos. În cele ce urmează, voi împărtăși cinci aspecte care privesc creșterea spirituală progresivă și rolul specific pe care îl are biserica locală. În calitate de slujitor spiritual, ai o misiune strategică de îndeplinit pentru a păstra dinamica Bisericii în viitor și anume, să te investești în viețile viitorilor slujitori care umblă pe urma pașilor tăi. Dumnezeu ți-a dat acest privilegiu special și sacru!

UCENICII ȘI APOSTOLII NOULUI TESTAMENT

Isus i-a ales personal pe cei doisprezece ucenici ai Săi. El a fost mentorul lor, care i-a învățat cum să predice vestea bună după înălțarea Sa la cer.

1. „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni” (Matei 4:19).
2. „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi” (Ioan 15:16).
3. „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și eu pe voi” (Ioan 20:21).
4. „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16:15).
5. „Ci veți primi o putere, când se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului” (Fapte 1:8).

Nu există nicio îndoială în privința intenției Domnului. El știa că zilele Sale pe pământ erau numărâte. Dacă mesajul acesta de iertare, mântuire și restaurare trebuia să fie vestit în „Ierusalim, Iudea, Samaria și până la marginile pământului” (Fapte 1:8), atunci numai ucenicii pe care i-a ales El puteau să o facă. Aceasta este una dintre cele mai directe și prolifiche

porunci din Scriptură. Scopul poruncii era să distrugă barierele impuse de (1) *religie*, (2) *cultură*, (3) *limbă*, (4) *etnie* și (5) *politică*. Pe scurt, Isus a murit ca TOȚI oamenii să se poată împăca cu Dumnezeu prin jertfa Lui. Adevărul glorios al împăcării omului cu Dumnezeu Creator trebuie să fie singura preocupare majoră a celor aleși de El ca să ducă mesajul Său.

Convertirea dramatică și „chemarea” lui Saul din Tars (apostolul Pavel mai târziu) nu lasă loc de speculații privind planul pe care-L avea Dumnezeu cu viața lui (Fapte 9:1-22). Noul fariseu convertit (1) a scris aproape jumătate din Noul Testament, relatând descoperirile pe care i le-a făcut Duhul Sfânt, (2) a plantat biserici în toată Asia și Europa, (3) a ajuns în închisoarea din Roma și (4), în cele din urmă, a murit pentru credința sa. Marea lui satisfacție, nu motiv de mândrie sau îngâmfare, era faptul că prin Cristos și de dragul Lui putea să țină piept tuturor necazurilor și persecuțiilor (Filipeni 4:10-13). Chemarea lui era atât de intensă încât toate celelalte lucruri păleau în comparație cu hotărârea lui de a „lupta lupta cea bună (fără compromisuri), de a isprăvi alergarea (cu stăruință) și de a păzi credința (cu statornicie) până la capăt” (2 Timotei 4:6-8, sublinierile autorului).

Din istoria Bisericii Primare aflăm că toți apostolii (în afară de preaiubitul Ioan) au fost condamnați la moarte pentru credința lor. Motivul devotamentului lor era dragostea pentru Stăpân – Isus se investise personal în viețile lor. Pentru ei nu mai exista cale de întoarcere.

Pentru vremurile noastre, Pavel scoate în evidență darurile spirituale împărtășite Bisericii în sfera slujirii spirituale: „Și El a dat pe unii **apostoli**; pe alții **prooroci**; pe alții **evangelisti**; pe alții, **păstori** și **învățători**, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Cristos” (Efeseni 4:11-12). Fii sigur că apostolul nu a enumerat aici o listă cu ranguri și poziții oficiale, ci mai degrabă roluri de slujire/misiune care aveau ca scop îndeplinirea Marii Trimiteri a lui Cristos.

Chemarea lui Dumnezeu este un privilegiu sacru. Asta nu înseamnă că un slujitor predică până când apar probleme sau când i se pune la dispoziție o funcție mai bună. Nu ar trebui să existe un plan alternativ în caz că slujirea nu funcționează pe măsura așteptărilor. Pe vremea când eram încă predicator tânăr, am auzit un slujitor foarte cunoscut spunând: „Dacă nu știi să faci altceva decât să predici, atunci ar trebui să predici.” La început, afirmația lui mi s-a părut ciudată, chiar firească. Acum înțeleg că el sublinia seriozitatea chemării lui Dumnezeu. Predicarea nu este o profesie pe care o alegi pe baza personalității și aptitudinilor tale. Dacă Dumnezeuul veșnic te-a ales să proclami Adevărul veșnic, nici măcar să nu te gândești la o altă cale sau opțiune.

„Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși? După cum este scris: «Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!»” (Romani 10:14-15)

SLUJITORI CREDINCIOȘI ÎN BISERICA LOCALĂ ROLUL BISERICII LOCALE ÎN INSTRUIREA SLUJITORILOR

1. Biserica locală oferă comunitate.
2. Biserica locală oferă continuitate.
3. Biserica locală oferă instruire de bază viitorilor slujitori.
4. Biserica locală confirmă „chemarea” și „darul slujirii”.

Slujba de păstor (cioban) nu înseamnă ca un singur om să poarte responsabilitatea întregii lucrări. Cu alte cuvinte, adunarea locală nu este un teatru unde unii interpretează un rol, iar alții sunt doar spectatori. Slujitorul are însărcinarea de a-i echipa pe sfinți pentru slujire (Efeseni 4:12). Enoriașii nu stau pur și simplu și așteaptă să primească binecuvântarea lui Dumnezeu.

Ca o completare, cuvântul păstor apare doar o singură dată în Noul Testament (Efeseni 4:11), iar în Vechiul Testament doar în cartea Ieremia, unde profetul îl menționează de opt ori.

Totodată, interesant este faptul că singura mențiune din Noul Testament al termenului păstor în accepțiune actuală (om care trăiește îngrijind de oi) apare în contextul nașterii lui Cristos (Luca 2:8, 15, 18, 20). În toate celelalte referințe, termenul are semnificația de slujitor/conducător. Cel puțin, așa înțelegeau evreii obișnuiți că un păstor își „conduce turma”.

Isus este numit și:

BUNUL PĂSTOR (Ioan 10:11,14)

MARELE PĂSTOR (Evrei 13:20)

PĂSTORUL CEL MARE/PĂSTOR ȘI EPISCOP
(1 Petru 2:25; 5:4)

În acest context, este important de ținut minte că Biserica Noului Testament este în continuă mișcare. Scopul lui Cristos n-a fost niciodată ca biserica să stagneze sau să-și mențină status quo-ul. Oamenii vin la biserică prin intermediul membrilor comunității și se convertesc la Cristos

experimentând miracolul nașterii din nou. Acești proaspăt credincioși trebuie hrăniți și asimilați în siguranță în sânul comunității. În acest răstimp, cei care s-au convertit anterior sunt ucenicizați (instruiți în adevărurile Scripturii) și se luptă să crească în credință. Slujitorii – cei care s-au maturizat prin devotament statornic și ascultare în supunere față de Cuvântul lui Dumnezeu – sunt aleși să-i învețe pe noii credincioși, de la stadiul de copii în credință la stadiul de credincioși maturi și puternici în credință. S-au creat o mulțime de metodologii pentru realizarea cu succes a acestui proces de instruire în diferite țări și culturi. Printre altele, Biblia nu dă instrucțiuni sau tipare specifice în privința acestei funcții vitale a bisericii. Prin urmare, instruirea poate fi realizată atât în cadrul bisericii, cât și în grupuri mici acasă. Însă, indiferent de locul în care are loc instruirea, conducătorii aleși și calificați din punct de vedere spiritual trebuie să se asigure că biserica continuă să crească în Cristos.

În majoritatea cazurilor, *instruirea care vizează creșterea spirituală se face sub îndrumarea bisericii locale*. Voluntarii (slujitorii care nu sunt angajați de către biserică) își sacrifică de bunăvoie timpul lor pentru a-și pune darurile cu care i-a înzestrat Dumnezeu în slujba celor tineri în credință. În mod normal, acești slujitori credincioși n-au fost chemați în lucrarea de predicare, dar își dau tot interesul pentru a spori în permanență *cantitatea și calitatea „sării și luminii”* (Matei 5:13-16) în satul, orașul sau comunitatea în care trăiesc. Realitatea simplă, dar incontestabilă este că biserica locală nu poate sluji cu eficiență nevoilor oamenilor și probabil n-ar putea supraviețui mulți ani de zile fără acești nepretențioși slujitori ai Domnului.

COMPONENTELE CREȘTERII SPIRITUALE ÎN BISERICA LOCALĂ

1. Celebrarea... bucuria de a fi împăcat cu Cristos.
2. Integrarea... alipirea de credincioși care au „o credință de același preț” cu a lor.
3. Stabilizarea... dezvoltarea unui stil de viață care respinge vechile obiceiuri și fapte păcătoase.
4. Îndoctrinarea... învățarea și înțelegerea principiilor din Cuvântul lui Dumnezeu, precum și aplicarea lor în viața personală.
5. Maturizarea... presupune îndeplinirea stadiilor anterioare ca acești ucenici credincioși să poată fi aleși să-i ajute pe cei mai slabi în credință.

Acest tipar ar trebuie să se repete în permanență atât în afara cât și în cadrul bisericii locale. Fiecare pas este exprem de important în îndeplinirea Marii Trimiteri în generația actuală.

În cadrul bisericii locale mai sunt și alți credincioși valoroși și vrednici chiar dacă nu sunt păstori sau învățători. Unii dintre ei au darul ospitalității, alții al încurajării, alții al dărniciiei (Romani 12:6-8). Și lista poate continua. Aceștia sunt frați și surori care au o credință mare și care își iubesc atât de mult Stăpânul încât vor să-I placă lui în toate. Numele lor nu apare pe frontispiciul bisericii; oamenii nu se adună să-i vadă sau să-i audă. Totuși, ei fac mai mult decât să ocupe un loc în biserică la slujba de duminică dimineața. În ziua

răsplătirii veșnice, ei vor auzi negreșit clar și răspicat: „*Bine, rob bun și credincios...*” (Matei 25:21,23).

Am amânat dinadins să pomenesc până acum despre sfinții binecuvântați care duc povara bisericii în *rugăciune necurmată*. Valoarea luptătorilor spirituali, care poartă bătaile pentru răscumpărarea sufletelor pe genunchi, este inestimabilă. La un moment dat, am auzit pe cineva spunând: „Nu știu să fac altceva decât să mă rog.” Eu zic că nimic din ce-am putea face nu este atât de important ca stăruința în rugăciune. Caută dinadins oameni care sunt dispuși să aștepte în prezența Domnului și să mijlocească pentru intervenția Sa supranaturală în nenorocirile altora. Și minunile nu vor pregeta să apară. Vieți vor începe să se schimbe și să se înnoiască. Așa cum se spune de multe ori: „*Multe lucruri se întâmplă după ce te rogi, dar nimic nu se întâmplă dacă nu te rogi.*”

Elementul care unește toate lucrurile de care am pomenit în această secțiune este faptul că noi toți suntem „*lucrători împreună cu Dumnezeu*” (2 Corinteni 6:1). În Împărăția Sa nu există oameni „mari” și „mici”. Nu există un sistem de ierarhizare a slujbelor în funcție de importanță. Iată de ce. Fiecare credincios primește o însărcinare din partea lui Dumnezeu, care este, în sine, foarte importantă. Este adevărat că unele slujbe sunt mai vizibile decât altele și, în consecință, primesc mai multă recunoaștere. Dar înaintea lui Cristos, noi suntem egali – păcătoși salvați prin harul lui Dumnezeu.

Lecție de viață: În slujire, există unii care sunt „chemați” în mod specific la o anumită lucrare cunoscută adesea ca slujbă „cu normă întreagă” sau „vocațională”, ceea ce înseamnă că acești slujitori au răspuns călăuzirii divine, făcând din chemarea lor prioritate în viață (vezi Fapte 6:4). Iar ca să facă așa ceva, mulți slujitori fac sacrificii incredibile și se văd obligați să asigure nevoile familiei având un al doilea loc de muncă. Domnul să le răsplătească din belșug devotamentul și sacrificiul în împlinirea chemării Lui! În trupul lui Cristos – biserica locală –, Dumnezeu are lucrători aleși care au darul de a-i învăța și de a-i hrăni pe cei mai tineri și mai slabi în credință. Lipsa acestora împiedică atât creșterea spirituală, cât și cea numerică a bisericii. Mai există o altă categorie de slujitori valoroși pentru adunare care slujesc nevoilor altora (fie că e vorba de o persoană sau familie) într-un mod mai puțin vizibil. *Trupul lui Cristos* este unit și întregit prin disponibilitatea fiecărui mădular de a sluji într-un fel sau altul. Și fiecare mădular din trup trebuie să susțină și să îngrijească de bunăvoie și cu dragoste celelalte mădulare din trup. În cadrul trupului nu ar trebui să existe potrivnici, deoarece noi toți suntem frați și surori în Cristos Isus.

INVESTIND ÎN CREȘTEREA SLUJITORILOR

Scriptura ne oferă exemplul relevant al lui *Barnaba*, „*fiul mângâierii*” (Fapte 4:36), care a fost dispus să investească în viitorii slujitori. Apostolii l-au numit așa, însă numele lui real era Iosif.

– Aproape imediat după convertirea lui în drum spre Damasc, Barnaba l-a luat personal pe Saul ca să-l ducă să cunoască apostolii din Ierusalim (Fapte 9:27).

– Când un mare număr de oameni dintre neamuri s-au întors la Domnul în Antiohia, conducătorii bisericii din Ierusalim l-au trimis pe Barnaba ca să cerceteze lucrurile. El „i-a îndemnat pe toți să rămână cu inima hotărâtă alipiți de Domnul” (Fapte 11:23)

– După aceea, Barnaba pleacă din Antiohia la Tars ca să se întâlnească cu Saul. El se întoarce cu Saul în Biserica din Antiohia unde au rămas un an întreg ca să-i învețe pe credincioși (Fapte 11:25-26).

– Barnaba și Saul au luat darurile de bunăvoie pe care Biserica din Antiohia le-a pregătit pentru cei din Ierusalim, în urma profeției lui Agab despre foametea care avea să vină (Fapt 11:30).

– Odată întorși în Antiohia, Duhul Sfânt i-a ales pe Barnaba și Saul (Scriptura îl menționează mai întâi pe Barnaba, apoi pe Saul) pentru o misiune specială (Fapte 13:1-4). În această călătorie misionară s-au întâmplat două lucruri importante: (1) Barnaba a vrut să-l ia și pe Marcu cu ei și (2) Saul devine cunoscut sub numele de Pavel (Fapte 13:9). Din acest moment, Pavel devine conducătorul misiunii. În următoarele călătorii misionare ale apostolului cu Barnaba și mai apoi cu Sila, Pavel va fi menționat primul.

– Barnaba și Pavel au fost trimiși din nou de către Biserica din Antiohia la Ierusalim pentru a discuta problemele iscate de iudaizatori (Fapte 15:4). La sosirea lor în Ierusalim, Barnaba este menționat primul (Fapte 15:12), ceea ce indică respectul deosebit pe care îl aveau apostolii din Ierusalim pentru el.

– Când a venit vremea să întreprindă a doua călătorie misionară, Barnaba a vrut să-l ia din nou pe Ioan Marcu (nepotul său) cu ei, chiar dacă acesta nu rămăsese cu ei pe tot parcursul primei călătorii, dar care se întorsese în cele din urmă în Antiohia. Pavel a refuzat și l-a luat pe Sila cu el, în timp ce Barnaba s-a dus în altă direcție cu Ioan Marcu (Fapte 15:37-40). Încă o dată, Barnaba a ales să încurajeze un frate mai tânăr.

E copleșitor de clar că Saul a fost mentorat și încurajat de Barnaba, la fel ca Ioan Marcu. Amândoi acești bărbați au devenit mai târziu slujitori în Biserica Noului Testament. Cei maturi în credință ar trebui să urmeze exemplul lui Barnaba și să fie dispuși să investească din timpul și experiența lor pentru a-i influența pe cei mai tineri în credință.

Dacă studiezi Scriptura, în mod sigur îți amintești că Isus a fost numit „Rabi” sau „Învățător” (de cinci ori în Evanghelia după Ioan). Pe vremea aceea, un rabi nu se limita să învețe doar în clasă. Ucenicii au petrecut mult timp cu El. Ei l-au văzut cum se raporta la situațiile vieții. Investiția pe care o făcuse Domnul în cei doisprezece ucenici este de o semnificație incredibilă – la urma urmei, ucenicii aveau să fie conducătorii împărăției spirituale. Nu se poate spune că Isus i-a ales pe ucenici pentru abilitățile de conducere însușite și perfecționate ulterior. Isus i-a ales pe toți – între care două perechi de frați, pescari cu multe cusururi vizibile, un vameș și un fanatic politic. Niciunul nu avea instruire rabinică. De fapt, El le-a spus foarte clar: „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi” (Ioan 15:16). Isus nu i-a ales pentru calitățile lor, ci pentru ceea ce aveau să devină în El: „Eu

sunt Vița, voi sunteți mlădițele” (Ioan 15:5). Unul singur, Iuda Iscarioteanul, nu a luat în serios învățăturile Domnului său. Ce ar fi devenit acest om, dacă ar fi rămas credincios mentorului său? Cât vor ținea vremurile, Iuda Iscarioteanul va rămâne în conștiința oamenilor ca bărbatul care l-a trădat pe Cristos pentru câteva monede de argint, după care a regretat și și-a pus capăt vieții.

Pavel a fost un mentor deosebit pentru Timotei, „fiul său în credință”. Acest tânăr slujitor, pe jumătate evreu, pe jumătate grec, i s-a alăturat lui Pavel în a doua sa călătorie misionară în Listra (Fapte 16:1-3) și a devenit un tovarăș apropiat al apostolului. Două dintre epistolele sale pastorale i-au fost adresate lui Timotei; celelalte lui Tit și Filimon. A doua epistolă către Timotei este ultima epistolă din canonul Scripturii care a fost scrisă de venerabilul apostol. Ea este mai degrabă o scrisoare personală pe care i-ar scrie-o un tată fiului său: „Tu, însă, ai urmărit de aproape învățătura mea, purtarea mea, hotărârea mea, credința mea, îndelunga mea răbdare, dragostea mea, răbdarea mea, prigonirile și suferințele care au venit peste mine...” (2 Timotei 3:10-11a). Pavel își exprimă încrederea în tânărul bărbat și-l încurajează să se țină de învățătura sănătoasă, subliniind în același timp preocuparea sa pentru viitorul bisericii și a societății în general.

O veche zicală: Dacă vezi o țestoasă pe un stâlp de gard, știi că nu a ajuns acolo de una singură.

Am spus adesea că „Slujitorii devin slujitori prin harul lui Dumnezeu – și prin mila oamenilor!” Pe măsură ce creștem în Domnul și înaintăm în vârstă, ar trebui să avem mai multă grijă la ce moștenire lăsam în urma noastră. Vor fi din aceia

care într-o bună zi ne vor arăta cu degetul și vor spune: „Tu m-ai ajutat să devin ceea ce sunt azi în slujba Stăpânului?” Mă rog să fie așa.

Lecție de viață: În calitate de slujitor, viața mea trebuie să aibă o singură direcție. E imposibil să oprești timpul în loc. E imposibil să te întorci în trecut și să schimbi sau să îmbunătățești lucrurile. Minutele, orele, zilele, săptămânile, lunile și anii continuă să treacă. Într-o bună zi, ne vom uita în urmă la cărarea pe care am croit-o în urma noastră și în mod sigur va fi mai lungă, decât cărarea care ne-a mai rămas de parcurs. Momentul acela va veni mai devreme sau mai târziu pentru fiecare dintre noi. Dar, când ne vom opri și vom reflecta la ce-am lăsat în urma noastră, cine vor fi cei pe care-i vom vedea venind pe urmele noastre? Vom putea atunci să ne dăm la o parte, convinși că Împărăția va merge mai departe datorită felului în care ne-am investit în tineri precum Timotei sau Ioan Marcu? Isus ne-a învățat să ne multiplicăm instruind și investind în alții, care, la rândul lor, vor face același lucru.

Dr. H. Maurice Lednický este ordonat ca slujitor în Adunările lui Dumnezeu de peste 50 de ani. El este autor, evanghelist, pastor, misionar și fost președinte al Central Bible College din Springfield, Missouri.

Pe tot parcursul călătoriei noastre, am căutat cu tot dinadinsul să împlinim planul lui Dumnezeu pentru creația Sa. După căderea lui Adam și Eva, s-a dovedit imediat că Împărăția Luminii duce o luptă permanentă cu Împărăția Întunericului. Pe măsură ce ne apropiem de sfârșit, aspectele finale ale biruinței Împărăției Luminii asupra Împărăției Întunericului sunt tot mai vizibile. Deși nu știm toate detaliile privind evenimentele escatologice, Scriptura ne dezvăluie suficiente adevăruri care să aducă speranță și bucurie în inimile noastre. Viitorul, ca și trecutul, vorbesc despre acțiunile specifice pe care le întreprinde Suveranul. Așadar, rămâi alături de noi și în dezbaterile viitoare în care vom aduce dovezi scripturale privind revenirea Domnului și așezarea în cele din urmă a unui Cer nou și a unui Pământ nou.

În așteptarea revenirii lui Isus! — H. Maurice Lednický

BIBLIA DE STUDIU PENTRU COPII

CUM SĂ DEVENIM COPII CREDINCIOȘI AI LUI DUMNEZEU

» LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL

Biblia de studiu pentru copii se bazează pe convingerea fermă că oricine Îl acceptă astăzi pe Cristos poate să cunoască aceeași putere a Duhului Sfânt care a lansat Biserica în cartea Faptele Apostolilor, capitolul 2. Viața creștină călăuzită de Duhul Sfânt, despre care citim în Biblie, este un tipar pentru oricine Îl urmează pe Isus. Am creat această Biblie cu scopul de a oferi instrumente care te pot ajuta să fii plin de prezența puterii lui Dumnezeu în viața ta. Pe lângă textul complet al Vechiului și Noului Testament, această Biblie include multe texte suplimentare care te ajută să înțelegi Cuvântul lui Dumnezeu.

1700 p. • 14 x 22 cm • **130 lei (copertă flexibilă) • 120 lei (copertă cartonată)**

CE ÎI ÎNVAȚĂ ISUS pe BĂRBAȚI despre BANI, SEX ȘI PUTERE

de George Paul Wood

*Care sunt trăsăturile unui bărbat adevărat din perspectiva lui Cristos?
Conform acestor trăsături, ce îi învață Isus pe bărbații creștini despre bani, sex și putere?*

Întrebă-l pe un bărbat cum definește el succesul în viață și există toate șansele ca răspunsul lui să includă una dintre aceste trei standarde: bani, sex și putere. Dacă bărbatul are o slujbă, o femeie și un talent care-l fac să iasă în evidență într-o mulțime, oamenii îl consideră de succes.

De bună seamă că o vreme se poate descurca fără una dintre ele – sau două, sau chiar trei – dar lipsa acestora nu-i afectează stima de sine. Totuși, dacă trece o perioadă mai lungă fără să dobândească vreuna dintre ele, va ajunge să-și pună la îndoială bărbăția. Nu-i suficient să fie bărbat; trebuie să fie brav. Nu-i suficient să fie de genul masculin; trebuie să fie mascul.

Banii, sexul și puterea sunt reperele adevăratei bărbății care se aplică și în cazul bărbaților creștini, cu anumite restricții de bună seamă. Slujba trebuie să fie cinstită, sexul trebuie să aibă loc în cadrul căsătoriei, iar talentul trebuie folosit spre slava lui Dumnezeu. Ba mai mult, pentru un bărbat creștin, banii, sexul și puterea sunt indicatori secundari ai succesului. Un adevărat indicator de succes este relația bărbatului cu Isus Cristos.

În acest caz, bărbații creștini se confruntă cu o dilemă: Isus a fost sărac (Matei 8:20), necăsătorit (Matei 19:12) și slujitor (Matei 20:28). Dacă banii, sexul și puterea sunt dovezi ale bărbăției, chiar și în sens secundar, ajungem la concluzia că Isus n-a fost bărbat în toată puterea cuvântului.

Evident că acest argument nu stă în picioare. Isus Cristos este Cuvântul întrupat, Fiul lui Dumnezeu, al doilea Adam, Domnul cerului și al pământului. Dacă Isus n-a fost îndeajuns de bărbat după standardele noastre, atunci standardele noastre sunt greșite, nu ale Lui.

Prin urmare, în ce a constat adevărata bărbăție în cazul lui Isus? Ce îi învață Isus, prin exemplul Său, pe bărbații creștini despre bani, sex și putere?

O CLARIFICARE NECESARĂ

Faptul că ne concentrăm asupra învățăturilor lui Isus pentru bărbați, nu înseamnă că învățăturile lui Isus se aplică doar bărbaților. Invitația Lui de a-L urma este valabilă pentru toți oamenii, indiferent de gen (Marcu 8:34; Luca 8:1-3; 23:49).

De asemenea, nu vreau să spun că Isus n-are ce să le învețe pe femeile creștine despre condiția lor. Pentru că are (spre exemplu vezi Luca 10:38-42). Scopul acestui articol este să ne uităm la modelul lui Isus ca bărbat și ce pot să învețe bărbații creștini de la El mai ales când vine vorba despre bani, sex și putere.

STANDARDUL PRIMORDIAL

Cu aceste clarificări în minte, revin la prima întrebare: În ce a constat adevărata bărbăție în cazul lui Isus?

La începutul misiunii Sale, Isus a făcut următoarea afirmație: „S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocățiți-vă și credeți în Evanghelie” (Marcu 1:15).

Aș spune că prin ochii lui Isus, măsura succesului în viață este dată de acceptarea stăpânirii lui Dumnezeu în viața unui bărbat sau a unei femei. Adevăratul succes depinde de credința în Cristos, care întruchiează Împărăția în persoana și lucrarea Lui (Matei 7:21-23).

Din această perspectivă, un bărbat care are bani, sex și putere, dar n-are Împărăția, nu poate fi genul de bărbat care ar vrea Dumnezeu să fie. Bărbăția lui este firească, nu duhovnicească, prin urmare fără valoare veșnică. În mod similar, un bărbat care are Împărăția, dar n-are bani, sex și putere, este un om al lui Dumnezeu, deoarece viața lui are valoare veșnică.

Cum spunea Isus: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea și să mă urmeze. Căci oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei” – ține minte, Evanghelia este propovăduirea Împărăției lui Dumnezeu – „o va mântui. Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” (Marcu 8:34-37).

Dacă indiciul principal al adevăratei bărbății este acceptarea Împărăției, cum poate un bărbat al Împărăției să folosească banii, sexul și puterea? Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să luăm în considerare următoarele pasaje din Evanghelii.

PILDA BOGATULUI CĂRUIA I-A RODIT ȚARINA (LUCA 12:13-21)

Pasajul începe cu bărbatul care a încercat să profite de influența lui Isus pentru a obține un câștig financiar: „Învățătorule, spune fratelui meu să împartă cu mine moștenirea noastră.”

În primul Său răspuns, Isus neagă că ar avea autoritatea legală de a face așa ceva: „Omule, cine M-a pus pe Mine judecător sau împărțitor peste voi?”

În următorul răspuns, Isus subliniază influența nesănătoasă a banilor asupra gândirii noastre: „Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani, căci viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui.” Ambele răspunsuri demonstrează tendința umană de a abuza de religie pentru justificarea lăcomiei.

Apoi, Isus își ilustrează al doilea răspuns cu o pildă: „Țarina unui om bogat rodise mult.” E important de observat faptul că Isus a pus rodirea pe seama pământului, nu a abilităților fermierului. Lucrul acesta le reamintește bărbatilor, cu smerenie, că succesul oricărui demers depinde adesea de factori din afara sferei lor de control.

Din pricina faptului că rodirile depășeau cu mult capacitatea hambarelor sale, omul și-a propus să dărâme vechile hambare și să facă altele noi, mai încăpătoare. Apoi și-a zis în sinea lui: „Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te!”

Perspectiva lui Dumnezeu asupra chestiunii a fost complet diferită de a bărbatului: „Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere sufletul; și lucrurile pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?”

Isus își încheie pilda cu o morală: „Tot așa este și cu cel ce își adună comori pentru el și nu se îmbogățește față de Dumnezeu.”

În concepția lui Isus – perspectiva bărbatului din Împărăție – a fi bogat în Dumnezeu înseamnă a fi darnic cu cei săraci. El a ilustrat această generozitate față de săraci cu o donație în visteria cerului, o investiție care va aduce beneficii în viața de dincolo.

„Vindeți ce aveți și dați milostenie”, a zis Isus. „Faceți-vă rost de pungi care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri, unde nu se apropie hoțul și unde nu roade molia” (Luca 12:33).

Așadar, a fi bărbat, când vine vorba despre bani – cel puțin din perspectiva lui Isus – are mai puțin a face cu banii pe care îi câștigă cineva și mai mult cu banii pe care îi dăruiește; are mai puțin a face cu evoluția cuiva pe scara socială și mai mult cu dărnicia față de cei lipsiți. Un bărbat creștin poate să câștige atâția bani cât îi permit oportunitățile și talentul cu care l-a înzestrat Dumnezeu, dar banii aceștia trebuie să-i folosească pentru binele altora – familia mai întâi, apoi cei săraci (1 Timotei 5:8; 6:17-19). În consecință, dăruirea cu generozitate a banilor, nu simpla posesiune a lor, este o altă trăsătură a adevăratei bărbății.

ÎNVĂȚĂTURA DESPRE DIVORȚ (MATEI 19:3-12)

Acest pasaj începe cu venirea fariseilor la Isus cu „gând să-L ispitească” pe tema divorțului: „Oare este îngăduit unui bărbat să-și lase nevasta pentru orice pricină?”

Pentru a înțelege răspunsul lui Isus, trebuie să ne aducem aminte de cele două școli de gândire din societatea iudaică a

zilelor Sale. Școala lui Hillel avea o accepțiune mai liberală asupra divorțului. Conform interpretării gramaticale ebraice a textului din Deuteronom 24:1, adepții acestei școli afirmau că bărbatul putea să divorțeze de soția lui din două motive: fie că femeia nu mai avea trecere înaintea lui, fie că descoperise la ea ceva rușinos. Spre deosebire de școala lui Hillel, școala lui Șammai era de extremă stângă. Conform interpretării lor asupra primului verset din Deuteronom 24, bărbatului nu îi era permis să divorțeze decât dintr-un singur motiv: că femeia nu mai avea trecere înaintea lui din pricină că descoperise la ea ceva rușinos. În loc să-și întemeieze răspunsul pe inconstanța gramaticală a limbii ebraice, Isus face apel la creația relatată în Genesa 1 și 2. „Drept răspuns, El le-a zis: «Oare n-ați citit că Ziditorul, de la început i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască» [Gen. 1:27], și a zis: «De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevastă-sa și cei doi vor fi un singur trup?» [Gen. 2:24] Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă.”

Argumentul lui Isus de la creație L-a pus în aceeași tabără cu adepții școlii lui Șammai: „Eu însă vă spun că oricine își lasă nevasta, afară de pricină de curvie, și ia pe alta de nevastă, preacurvește.”

Răspunsul Lui i-a uluit chiar și pe ucenicii Săi: „Dacă astfel stă lucrul cu bărbatul și nevasta lui, nu este de folos să se însoare.”

Mult prea des nu ne dăm seama ce perspectivă orientată spre bărbat și egocentrică aveau ucenicii lui Isus asupra căsătoriei și divorțului. Cuvintele lor sugerau practic următorul lucru: „Dacă un bărbat nu poate divorța de nevasta lui din orice motiv, atunci mai bine să nu se căsătorească.”

Aceștia își tratau nevestele de parcă ar fi fost proprietatea lor de care se puteau debarasa după voie. Spre deosebire de ei, Isus le oferă femeilor demnitate și respect în calitate de purtătoare ale chipului lui Dumnezeu. Și Isus se aștepta ca ucenicii Lui să trateze femeile la fel ca El: „Nu toți pot primi cuvântul acesta, ci numai aceia cărora le este dat.”

Și pentru că noi suntem ucenicii lui Isus, trebuie să primim acest Cuvânt și să le tratăm pe femei în mod corespunzător.

Demnitatea egală pe care Isus le-o acorda femeilor create după chipul și asemănarea lui Dumnezeu explică libertatea remarcabilă pe care Isus și-o manifesta în relație cu femeile, în mod deosebit cu cele care aveau o reputație îndoielnică (vezi Matei 21:31-32; Luca 7:36-50; Ioan 4:1-42; 7:53-8:11). Când un bărbat se uită la femei nu ca la niște mijloace pentru atingerea scopurilor sale egoiste sau ca la un obiect de satisfacere a dorințelor sexuale, acesta este în stare să le trateze de la egal la egal, ca prietene și colaboratoare în lucrare. Isus așa le-a tratat pe femei. Spre exemplu, pe de-o parte o scapă pe Marta de prejudecăți conform cărora femeia trebuia să-și vadă de oale timp în care bărbații vorbeau despre Dumnezeu. Pe de altă parte, El o ucenicizează pe Maria, o femeie între bărbați, susținând că ea „și-a ales partea cea bună care nu i se va lua” (Luca 10:41).

Totodată, Isus voia ca ucenicii Lui să le trateze pe femei așa ca El și în privința sexului. Isus nu se aștepta ca toți ucenicii Lui să rămână celibatari asemenea Lui (vezi Marcu

1:30; 1 Corinteni (5). Dimpotrivă, se aștepta ca ucenicii Săi căsătoriți să fie credincioși soțiilor lor. În plus de asta, voia ca toți ucenicii Săi să se păzească de imoralitate, fie că erau căsătoriți, fie că nu erau. Ba mai mult chiar, avea pretenția ca ucenicii Lui – fie femei, fie bărbați – să-și păstreze inima curată astfel încât imoralitatea sexuală (și alte păcate) să nu fie nici măcar pomenite între ei (Marcu 7:20-23).

O inimă curată în relația cu sexul opus este un o altă trăsătură a unui bărbat adevărat.

VINDECAREA UNEI FEMEI CU SCURGERE DE SÂNGE (MARCU 5:21-43)

Acest pasaj începe cu apariția lui Iair, fruntașul singagogii, care îl roagă pe Isus să vină la el acasă și să-i vindece fetița.

„Și era o femeie care de doisprezece ani avea o scurgere de sânge. Ea suferise mult de la mulți doctori, cheltuisese tot ce avea și nu simțise nicio ușurare, ba încă îi era mai rău. A auzit vorbindu-se despre Isus, a venit pe dinapoi prin mulțime și s-a atins de haina Lui. Căci își zicea ea: «Dacă aș putea doar să mă ating de haina Lui, mă voi tămădui.» Și îndată, a secăt izvorul sângelui ei. Și a simțit în tot trupul ei că s-a tămăduit de boală.”

„Isus a cunoscut îndată că o putere ieșise din El și, întorcându-Se spre mulțime, a zis: «Cine s-a atins de hainele Mele?»”

Există două detalii importante în această întâmplare. Primul este schimbarea sorții acestei femei. Conform pasajului din Levitic 15:25-33, după lege, această femeie era necurăță și bolnavă totodată. Din pricina necurăției ei, femeia nu putea să participe la închinarea de la templu și nu putea fi atinsă fără ca cei ce se atingeau de ea să fie socotiți și ei, la rândul lor, necurați, mai ales bărbații. Femeia avea o soartă nefericită pe toate planurile: fizic, spiritual și social. Însă atingerea ei de Isus i-a restaurat trupul, duhul și relațiile.

Al doilea detaliu important este anularea distanței dintre Isus cel atotputernic și femeia neputincioasă. În mod normal, puterea ține la distanță pe cei puternici de cei neputincioși. Pe de altă parte însă, puterea lui Isus L-a atras mai aproape de femeia cu scurgere de sânge. Presat din toate părțile de mulțime, Isus a simțit că puterea din El s-a scurs numai în ea.

După o analiză mai profundă a textului, sunt de părere că un bărbat adevărat ar trebui să-și folosească puterea pentru a schimba sorții și pentru a înlătura distanța impusă de autoritate. În majoritatea societăților, bărbații dețin autoritatea asupra femeilor. Sociologii denumesc lucrul acesta „privilegiul bărbatului” – avantajele nemeritate ale unui bărbat doar din pricina genului căruia îi aparține. Noi ne putem folosi puterea gravând în piatră privilegiul nostru bărbătesc, sau construind familii, biserici și societăți care oferă și altora avantajul acesta. Prima variantă este calea lumii, dar cea de-a doua este calea Fiului Omului care „n-a venit să I se slujească, ci EL să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți” (Marcu 10:45).

A-ți pune puterea în slujba altora este un însemn al adevăratei bărbății.

CONCLUZIE:

Dacă-l întrebi pe un bărbat creștin în ce constă succesul în viață, el ar trebui să-ți spună: „În pocăință și credință în Evanghelia lui Isus Cristos, care este Împărăția lui Dumnezeu.”

Un om al Împărăției nu va ezita să-și împartă banii cu dărnicie, să-și păstreze curăția morală a inimii și să-și pună puterea în slujba altora. Nevoia presantă din vremea noastră, când vedem atâția bărbați abuzând de bani, sex și putere, este ca bărbații creștini să devină bărbați ai Împărăției care să arate lumii o cale mai bună.

Și atunci vom cânta:

„Ridicați-vă, bărbați ai lui Dumnezeu! / Și lepădați lucrurile neînsemnate / Punându-vă cu toată inima, mintea, sufletul și duhul / În slujba Împăratului împăraților.”

George Paul Wood, editor principal la Assemblies of God publications, Springfield, Missouri.

ADEVĂRAT PENTRU TINE, DAR NU PENTRU MINE » PAUL COPAN

RĂSPUNSURI CONTEMPORANE
LA OBIECȚIILE DURE ÎMPOTRIVA CREDINȚEI

Aceste comentarii nu trebuie să pună capăt dialogului. Paul Copan vă oferă răspunsuri clare, concise și profunde la aceste afirmații critice în ediția revizuită și extinsă a cărții sale „Adevărat pentru tine, dar nu pentru mine”. El vă arată cum puteți răspunde cu „blândețe, răbdare, rugăciune și harul lui Dumnezeu”, astfel încât conversația cu cei care obiectează împotriva credinței voastre să fie relevantă.

261 p. • 14 x 20,5 cm • **30 lei**

WWW.LIFEROMANIA.RO

CE VOR FEMEILE PENTICOSTALE DE LA BĂRBAȚII PENTICOSTALI?

de Joy E.A. Qualls

Dacă vrem să dărâmăm barierele care le împiedică pe femei să participe în mod deplin la viața creștină, trebuie să luăm în considerare ce vor femeile de la cei cu care se căsătoresc, pe care îi slujesc și cu care își petrec viața.

Dragi bărbați penticostali,

Dați-mi voie să încep aducându-vă la cunoștință faptul că s-ar putea să vi se pară că ori de câte ori se aduce în discuție problema rolurilor de gen se deschide sezonul de vânătoare în care voi sunteți ținta. Controversele de genul acesta nu mă încântă, deoarece ele nu sunt reprezentative pentru mulți bărbați din viața mea. Bărbați ca soțul meu, care n-a crezut dintotdeauna că ar putea să se împace cu rolul de conducere al femeii, dar care a fost deschis în privința asta și a fost de acord să se roage și să studieze Cuvântul până când Domnul i-a schimbat inima. Soțul meu este cel mai fervent apărător și susținător al meu.

Bunicul meu de șaptezeci de ani, care avea numai opt clase, mi-a citit teza de doctorat din scoarță în scoarță, pentru că a vrut să cunoască istoria rolului femeii în adunările lui Dumnezeu – biserica în care a crescut și ne-a crescut pe mine și frații mei. Și bărbați ca mentorul meu de la Vanguard University (USA), care credea și vorbea deschis despre ungerea și chemarea mea în slujire. Dumnezeu m-a chemat să fiu soție, mamă și doctor în teologie. Am ajuns să fac lucrul acesta în parte pentru că bărbați ca el credeau în chemarea lui Dumnezeu pentru mine și, prin urmare, mi-au oferit toată binecuvântarea și sprijinul lor.

Mult prea des însă, nu relatările cu privire la afirmarea femeii stârnesc discuții pe tema rolurilor de gen, ci mai degrabă realitatea respingerii femeilor care sunt chemate să îndeplinească roluri îndeplinite în mod tradițional de bărbați – însoțite de încruntături și comentarii meschine la adresa „dreptului” femeii de a predica când sunt atâția bărbați capabili și dispuși să o facă. Pe lângă acestea, mai sunt și reproșurile care i se aduc femeii în funcții în conducere când soțul ei stă acasă cu copiii. Discuțiile pe tema rolurilor de gen devin tot mai tensionate când le judecăm pe femei mai mult din prisma „rolului de lideri”, și nu de ființe chemate să slujească.

Discuțiile ostile nu folosesc la nimic bun nici femeilor, nici bărbaților. În calitate de bărbați și femei penticostale, care recunoaștem lucrarea prezentă și activă a Duhului Sfânt în viețile și slujirea noastră, vreau să ne referim astăzi la modul în care împlinim cuvântul Scripturii din Fapte 2 și Galateni 3:28, dacă credem în adevăr că Duhul Sfânt este marele egalizator și dacă știm că El nu oferă tratament preferențial, ci mai degrabă dărâmă toate barierele care ne împiedică să slujim. Dacă noi, femei și bărbați, deopotrivă, împutericiți de Duhul Sfânt, vrem să dărâmăm barierele care le împiedică pe femei să participe în mod deplin la viața creștină, trebuie să luăm în considerare ce vor femeile de la cei cu care se căsătoresc, pe care îi slujesc și cu care își petrec viața.

Intenția mea este să încep un dialog, unul în care femeile și bărbații pot vorbi deschis despre perspectiva lor asupra genului – din punct de vedere scriptural, cultural și relațional.

Ceea ce vor femeile penticostale de la bărbații lor în casă, în biserică și în societate nu este exclusiv pentru fiecare gen. Femeile își doresc și au nevoie de o perspectivă reînnoită privind relația dintre rolurile domestice din cadrul familiei, slujirea în biserică și locul de muncă în societate.¹

O relatare complexă

Când se pune problema genului și conducerii în cadrul Adunărilor lui Dumnezeu, nu există o singură relatare, ci sunt mai multe și mai complexe și adesea derutante.² Scriu această scrisoare nu ca să pledez în mod specific în favoarea rolului femeii în Adunările lui Dumnezeu sau în oricare altă denotație. Poziția noastră este limpede, iar îndrumătorul după care ne călăuzim ne oferă libertatea de a ne afirma într-un mod cu totul deosebit – o poziție pe care multe surori în credință nu o au. N-am putut să apreciez niciodată cu adevărat modul în care se desfășoară relațiile complexe dintre genuri în familie, în societate și în biserică până n-am început partea de cercetare a tezei mele de doctorat.

Am crescut într-o biserică pe perețele căreia atârna fotografia unei tinere numite Blanche Britton, o evanghelistă înflăcărată care a plantat nu numai biserica noastră, ci încă douăzeci și patru la număr. Cu toate acestea, de la întemeierea ei, în biserica noastră nu a existat niciodată o femeie în rolul pastoral. Soțul lui Blanche n-a sprijinit-o și nici n-a recunoscut chemarea ei la lucrarea pastorală până n-a ajuns pe patul morții, când i-a dat în sfârșit binecuvântarea lui pentru această lucrare. Povestea ei și a bisericilor pe care le-a plantat a fost adesea relatată în cadrul slujbelor pe parcursul celor o sută de ani de istorie.

Așadar, care este poziția oficială a Adunărilor lui Dumnezeu privind rolul femeii? Constituția Adunărilor lui Dumnezeu, articolul 7, paragraful 2(I) s-a schimbat prea puțin din 1914, când a fost adoptată pentru prima dată. Iată conținutul lui:

„Scriptura ne învață limpede că femeile calificate care au o chemare divină pot sluji în biserică prin propovăduirea Cuvântului (Ioel 2:29; Fapte 21:9; 1 Corinteni 11:5). Femeile care întrunesc calificările și dețin un atestat pentru slujire au dreptul să slujească pe măsura calificărilor obținute și să administreze actele de cult ale bisericii. Totodată au dreptul să slujească în orice poziție de conducere în biserică și cadrul cultului.”³

În urmă cu câțiva ani, într-un interviu cu George O. Wood, directorul general al Adunărilor lui Dumnezeu, l-am întrebat de ce poziția Adunărilor lui Dumnezeu în privința

1 Kimberley Ervin Alexander & James P. Bowers, *What Women Want: Pentecostal Women Ministers Speak for Themselves*, Seymour Press, 2013, p. 46

2 Edith L. Blumhofer, *Women in American Pentecostalism*, în *Pneuma: The Journal of the Society for Pentecostal Studies* 17, nr. 1, Spring, 1995, p. 19-20

3 Consiliul General al Bisericilor lui Dumnezeu, *Constitution and Bylaws*, 2007, 31, Flower Pentecostal Heritage Center, Springfield, Missouri

femeilor este atât de largă și cuprinzătoare. Și știți ce mi-a zis? „Asta ne definește pe noi!”⁴

Într-una din articolele sale, Wood a scris că Duhul Sfânt este cel care împuternicește în lumina promisiunii profetice din Ioel 2:28-30 unde scrie că Dumnezeu va turna Duhul Său peste orice făptură – atât bărbați, cât și femei – și care s-a împlinit în Fapte 2:17-18.⁵ Aceste versete, care constituie baza doctrinei distinctivă conform căreia botezul cu Duhul Sfânt are rolul de a împuternici în slujire, sunt aceleași care afirmă egalitatea rolurilor de gen în cadrul Adunărilor lui Dumnezeu. Dacă doctrina pune accent pe slujirea femeii în roluri de conducere, logica ne spune că femeile pot sluji ca lideri și în casele lor, și în societate.

Comisia de puritate doctrinară și consiliul prezbiterilor recunosc că tradiția, cultura și alte presupoziii legate de semnificația și aplicarea unor versete au generat confuzie privind voia lui Dumnezeu pentru bărbați și femei.⁶ În consecință, rânduielile noastre sunt cam obscure. Adunările lui Dumnezeu n-au fost întotdeauna gata să se ridice împotriva presupozitiilor care contrazic poziția noastră doctrinară privind natura democratică a Duhului Sfânt în dărâmarea ierarhiilor sociale și în încurajarea participării depline a femeilor în slujire. În cadrul Adunărilor lui Dumnezeu se comemorează adesea viața femeilor care au avut chemarea de păstori, evangheliști și misionari, deși mulți mai au rezerve serioase în discuțiile particulare privind angajarea femeilor în asemenea poziții și modul în care aceste roluri sunt transpuse în familie.⁷

Avânt în vedere această complexitate, ce vor femeile penticostale? Mai specific, ce vor femeile penticostale de la bărbați în biserică, în familie și în societate? Cred că femeile vor ca bărbații să practice reciprocitatea, să le recunoască chemarea, să gândească în termenii „și/și” în loc de „ori/ori” și să-și regândească poziția în privința rolurilor de autoritate.

Practicarea reciprocității

Femeile vor reciprocitate. Femeile penticostale sunt sătule de rolurile specifice de gen. Noi vrem ca bărbații să ne vadă împreună lucrători cu ei – chemate de Dumnezeu la căsătorie, carieră și comunitate.

În familie, femeile doresc bărbați care să le ofere siguranță, indiferent de circumstanțe. Femeile vor să vadă bărbați care cred că a fi evlavios este mai important decât a fi „bărbat”. Societatea noastră i-a înșelat pe bărbați să creadă că emoțiile sunt feminine, așa că voi vă detașați emoțional de familiile voastre. Când vă ascundeți emoțiile fiindcă credeți că nu sunt masculine, ele se manifestă în ascuns și pot să vă distrugă viețile prin dependență, depresie, muncă, pornografie sau alte gânduri murdare, chiar și adulter.

Bărbaților, încetați să mai ascultați de șoaptele care vă spun ce înseamnă să fiți masculini, și fiți ceea ce v-a creat

Dumnezeu să fiți. Sunt convinsă că în măsura în care căutați neprihănirea, veți câștiga încredere desăvârșită. Și în felul acesta veți avea curajul să vă îndepliniți rolurile. Fie că Dumnezeu vă cheamă să stați acasă și să vă creșteți copiii, să lucrați de acasă sau să mergeți la piață, sau să vă îndepliniți misiunea fără teamă că vă neglijați calitatea de bărbat sau că ajungeți să fiți definiți de ceea ce faceți.

Am văzut cu ochii mei cum poate negarea emoțiilor să distrugă un bărbat și familia lui. Am crescut într-o familie în care furia, durerea și respingerea se exprimau într-un mod nesănătos. Abuzul emoțional și verbal din partea tatălui meu mi-a marcat viața de zi cu zi încă din fragedă pruncie. În cele din urmă, tatăl meu a preferat să plece de acasă decât să-și înfrunte nesiguranțele cauzate de eșecul său în lucrare, de moartea unui părinte și de consecințele războiului din Vietnam. În loc să-I îngăduie lui Dumnezeu să-l vindece și să-l restaureze, tatăl meu a ales calea lășității, lăsându-i pe alții să ne arate nouă, copiilor, ce înseamnă să fii bărbat.

Reciprocitate înseamnă totodată să respingeți luptele pe care societatea vă dictează să le duceți. Deși pornografia și exploatarea sexuală sunt probleme pe care nu ne putem prefăca că nu le vedem, chiar dacă suntem penticostali, vreau să cred că majoritatea dintre voi sunteți bărbați care trăiți o viață nobilă. Este înjositor pentru voi, bărbații, ca femeile să creadă că vă lipsește tăria și caracterul de a face ceea ce trebuie din pricina genului vostru.

Bărbați penticostali, ridicați-vă și fiți un exemplu în comunitatea voastră printr-o viață sfântă și pusă deoparte. Acceptați că Dumnezeu nu a creat femeia pentru simpla voastră plăcere, ci pentru îndeplinirea scopurilor Împărăției Sale. Lăsați-vă călăuziți în viață și în relațiile voastre de adevărul că Dumnezeu i-a făcut atât pe bărbați, cât și pe femei după chipul Său și i-a chemat deopotrivă să împlinească planul Său divin. Fiți excepția în slujirea, familia și comunitatea voastră. Oferiți modelul reciprocității în fiecare aspect al vieților voastre.

Reciprocitatea înseamnă bărbați și femei lucrând împreună, nu în competiție sau în conflict. Înseamnă practicarea acceptării altora, nu practicarea exclusivismului. Dumnezeu îi cheamă pe bărbați și femei să slujească împreună, nu în singurătate. Deși suntem diferiți în multe privințe, trebuie să auzim vocile femeilor în conducere și să le vedem participând în luarea deciziilor.

Recunoașterea chemării

Femeile au nevoie să li se recunoască chemarea și darurile (în biserică și în afara ei) și rostul lor în familie și societate. Distincția să conste mai puțin în gen și mai mult în darul pe care l-a pus Dumnezeu în fiecare dintre noi. Femeile vor să-și manifeste cu îndrăzneală darurile spirituale naturale.⁸ Femeile, la fel ca bărbații, au dorința adâncă de a fi respectate, încurajate, echipate și împuternicite indiferent de chemarea pe care o au. Toate eforturile de a-i turna pe bărbați și femei în cofrajele genului au lăsat un gust amar în gura celor care nu se încadrează perfect în astfel de spații.

4 George O. Wood (directorul general al Adunărilor lui Dumnezeu), interviu cu autorul, noiembrie 2007.

5 George O. Wood, *Exploring Why We Think the Way We Do about Women in Ministry*, Enrichment Journal.

6 Comisia de puritate doctrinară, *Feminism and Appropriate Roles for Women*, Consiliul general al Adunărilor lui Dumnezeu.

7 Barbara L. Cavaness, *A Biographical Study of the U.S. Assemblies of God Women in Mission*, articol în Historical Events, Fuller Theological Seminary din Pasadena, California, 1999.

8 Barbara L. Cavaness, *A Biographical Study of the U.S. Assemblies of God Women in Mission*, articol în Historical Events, Fuller Theological Seminary din Pasadena, California, 1999, p. 46.

M-am săturat să tot aud că femeile sunt „suspecte” și că dorința lor este de a-i ispiti pe bărbați și de a-i conduce pe cărări greșite. Când bărbații percep femeile ca fiind suspicioase și le țin la distanță, atât femeile, cât și bărbații devin la fel de suspicioși și în consecință nu mai suntem în stare să ne dovedim potențialul. Ne simțim reduse la tăcere. În felul acesta consolidăm mentalitatea că biserica este „clubul bărbaților” și exilăm femeile pe teritoriul specific genului.

Dacă credem cu adevărat că împuternicirea Duhului Sfânt desființează ierarhiile, voi trebuie să fiți dispuși să tratați femeile în biserică cu același respect pe care vi-l dați unii altora. Nu există standard dublu. Vă rog, dați dovadă de înțelepciune și discreție în interacțiunea cu femeile care slujesc alături de voi. Încetați să tratați femeile din biserică de parcă ar fi interesate doar de aventuri sentimentale, ci mai degrabă arătați voi înșivă ce înseamnă să fiți bărbați adevărați – chiar dacă asta înseamnă să schimbați scutece la cămin, să serviți la o masă sau să dați o mână de ajutor părinților divorțați.

Perspectiva și/și

Bărbaților, pe măsură ce vă scriu sunt tot mai conștientă că trebuie să ne împotrivim tendinței de a atribui exclusivitate dorinței pe care o avem unii de la alții. Lucrul acesta îmi aduce din nou aminte de capitolul 4 și 5 din Judecători unde ni se spune că „Pe vremea aceea judecător în Israel era Debora, proorocița, nevasta lui Lapidot” (4:4). Mary Ruth Stone scria că cele trei roluri ale Deborei, de profetesă, soție și judecătoare, nu se excludeau reciproc, nici nu-și dăunau unul altuia. Influența pe care o avea Debora asupra lui Barac nu se datora culturii sau dorinței ei de a uzurpa autoritatea lui, ci era o favoare din partea lui Dumnezeu. Dumnezeu a fost cel care a însoțit-o pe Debora în război, care la rândul ei l-a însoțit pe războinicul Barac.

O echipă formată dintr-un bărbat și o femeie (cu sprijinul considerabil al Iaelei) a condus poporul la biruință în ziua aceea. În cântarea de laudă, atât Debora cât și Barac cântă laude în cinstea Domnului. Debora însăși descrie biruința militară (un obicei rezervat bărbaților) și ridicarea unei mame în Israel. Din perspectiva lui Stone, rolul războinicului și rolul mamei nu s-au exclus reciproc, dar nici nu și-au dăunat unul altuia.⁹

Regândirea autorității

În general, discuțiile legate de rolurile de gen se învârt în jurul aceleiași teme: autoritatea. Cine deține autoritatea? Cine este liderul care ia decizii? Aceste întrebări se datorează presupunerilor noastre în privința rolurilor pe care ar trebui să le îndeplinim. Duhul Sfânt ne împuternicește pentru slujire. Reciprocitatea, alimentată de Duhul Sfânt, ne schimbă perspectiva despre autoritate. Noi, femeile, nu ne dorim să vă răpim autoritatea, ci vrem să fim alături de voi

în slujire, să vă sprijinim în eforturile voastre de a răspândi mila și dreptatea și de a fi tovarășele voastre, fie în calitate de soții, fie în calitate de colege, având fiecare dintre noi ungerea Duhului. Apostolul Pavel, prin sfaturile sale, ne avertizează să fim cu luare aminte la motivațiile din spatele aspirației noastre de a deține autoritatea.

Revărsarea Duhului Sfânt în ziua Cinzecimii a fost și va rămâne un eveniment revoluționar care relativizează stigmul și statutul social. Ierarhizările sociale sunt secundare lucrării Duhului Sfânt, așa că autoritatea o dă El. Dacă viețile noastre sunt conduse de Duhul Sfânt, nu se mai pune problema autorității. Dimpotrivă, ungerea Duhului Sfânt în viața cuiva dovedește autoritatea acestuia care eclipsează orice statut social.

Cred că aspectul acesta este important mai cu seamă când ne gândim la ce vor femeile de la soții lor în familie. Este nepotrivit să credeți că femeile sunt în stare să conducă biserici, afaceri, industrii, instituții de învățământ și servicii sociale, dar să nu acceptați că aceeași împuternicire în slujire, care distruge barierele de gen în societate, poate să distrugă barierele și în relațiile de familie.

Important felul în care vorbim despre gen

Cred că perspectiva penticostală despre rolul femeii este unică precum credința în manifestarea fizică a botezului cu Duhul Sfânt. Noi trebuie să propovăduim acest specific, să-l transmitem generațiilor care ne urmează. Trebuie să-l demonstrăm în practica alegerilor și în toate celelalte aspecte ale conducerii, inclusiv în căsniciile noastre și în relațiile de familie.

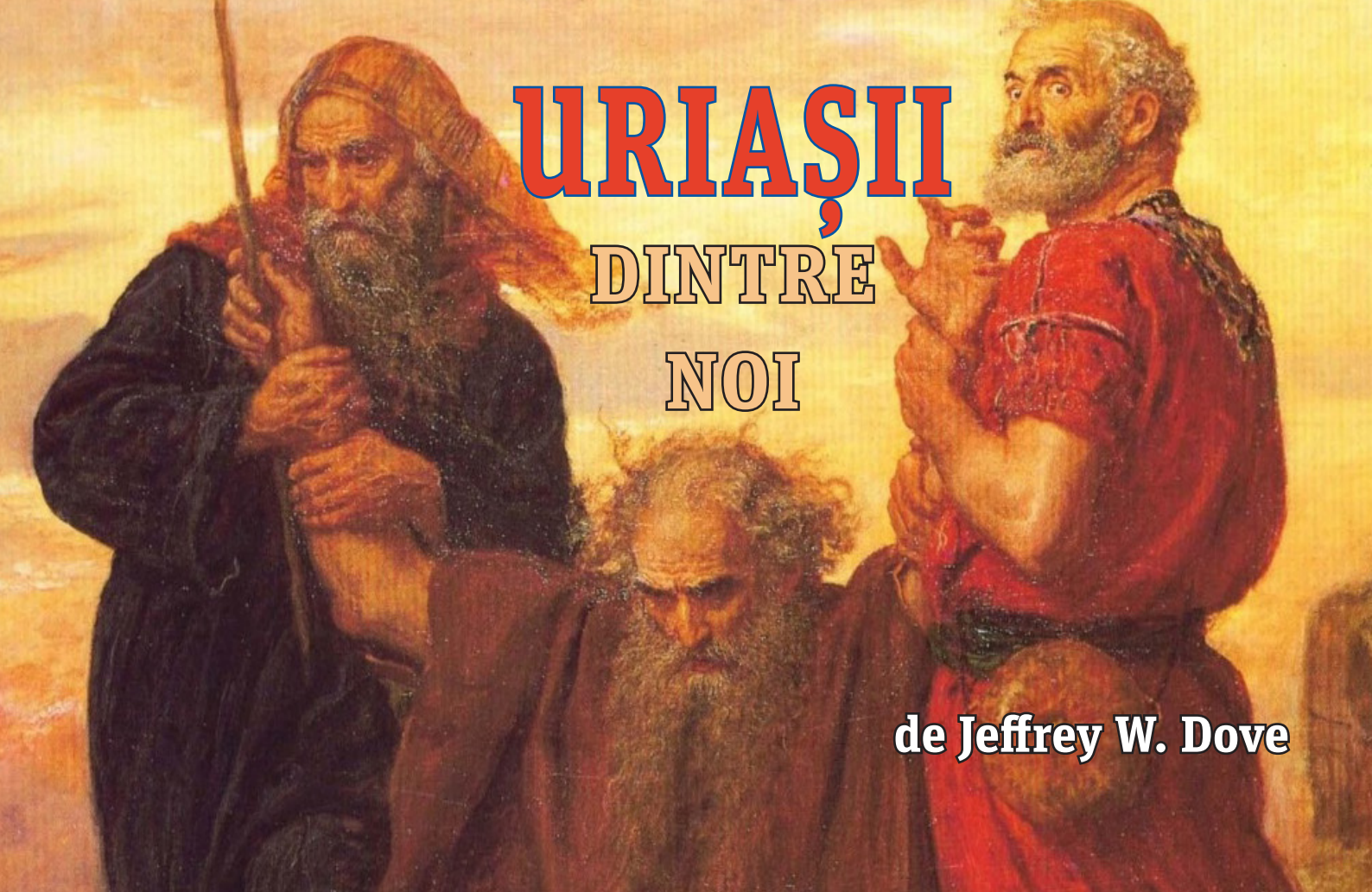
Bărbaților, voi nu trebuie să vă așezați ca noi, femeile, să ne ridicăm, dar nici nu trebuie să înăbușiți darurile și chemarea lui Dumnezeu pentru noi de teamă că vă uzurpăm locul. Puterea Duhului Sfânt ne-a fost dată fiecăruia ca ungere pentru slujire în cadrul Împărăției lui Dumnezeu, un lucru pe care atât bărbații penticostali, cât și femeile penticostale ar trebui să-l dorească și să-l caute. E datoria noastră să încurajăm generațiile care ne urmează să-și manifeste darurile și să-și îndeplinească chemarea fără rețineri.

Bărbaților, noi, femeile penticostale, credem în voi. Noi vrem să știm că voi acceptați statutul pe care-l aveți în Cristos. Noi avem nevoie de voi. Trebuie să lucrăm împreună cu voi în slujba Domnului, împuterniciți de Duhul Sfânt, înlăturând barierele de gen care ne distorsionează și ne despart.

Dr. Joy E. A. Qualls, lector universitar de Retorică și Comunicare în cadrul Evangel University din Springfield, Missouri.

⁹ Mary Ruth (Morris) Stone, *What They Believe About Family: A Response*, în jurnalul *What Women Want: Pentecostal Women Ministries Speak for Themselves*, Kimberly Ervin Alexander și James P. Bowers, Seymour Press, 2013, pg. 49-50.

URIAȘII DINTRE NOI

de Jeffrey W. Dove

Cei aproape patruzeci de ani de slujire în calitate de păstor cu normă întreagă la o biserică locală, anii de misiune transculturală în Asia, precum și poziția de director al unei organizații mondiale care are rolul de a pregăti lideri spirituali, în care m-am implicat în urmă cu șapte ani, mi-au oferit posibilitatea de a vedea felul în care funcționează efectiv lucrarea de slujire în cadrul bisericilor locale, precum și factorii care determină productivitatea și eficiența bisericii. Prin urmare, am observat că cei care urcă la amvon, cei care dețin titluri sau poziții de conducere sunt adesea recunoscuți și „lăudați” pentru slujirea lor. Slavă Domnului pentru slujitorii cu normă întreagă pe care îi are Trupul lui Cristos. Sunt un adevărat dar!

Totuși, cel mai adesea, cei care pun umărul la treabă și slujesc cu credințioșie în moduri mai puțin „vizibile” mențin biserica pe culmile eficienței. Aceștia sunt oameni pe care se poate conta, care slujesc fără să fie văzuți și care vor primi răsplata „robului credincios” la vremea cuvenită.

Biblia menționează câțiva slujitori de felul acesta, printre care se numără:

Obadia – vezi 1 Împărați 18. Obadia a slujit cu credințioșie și consecvență, chiar dacă n-a fost în centrul atenției, iar slujirea lui trebuia să rămână secretă! Într-o vreme în care mulți din popor renunțaseră la credința în Dumnezeu și însuși conducătorul lor îi persecuta și îi dădea la moarte pe slujitorii lui Dumnezeu, Obadia și-a riscat poziția, resursele financiare și însăși viața pentru a sluji în culise salvând viețile profeților rânduiți de Dumnezeu.

Aron și Hur în efortul lor de a ține ridicate mâinile lui Moise, omul lui Dumnezeu, în cadrul evenimentelor descrise în Exod 17. La propriu vorbind, ei au fost responsabili de victoria israeliților asupra amaleciților ca oricare alt războinic de pe câmpul de luptă. Slujirea lor n-avea strălucire, dar era vitală pentru obținerea victoriei. Ei l-au însoțit pe Moise pe munte ca să urmărească mersul luptei. Ei s-au adaptat situației, punându-se la dispoziție pentru a fi oamenii potriviți la locul potrivit în vederea împlinirii însărcinării date de Dumnezeu. Moise ținea toiagul Domnului, dar ei au fost cei care au susținut mâinile celui care ținea toiagul!

Bețaleel și Oholiab, din Exod 36, care au înțeles că Moise era cel care primise viziunea, călăuzirea și planurile de la Dumnezeu. Când Moise le-a făcut de cunoscut viziunea și planurile, ei le-au acceptat și și-au dedicat timpul, talentul și energia pentru construirea Cortului Întâlnirii în pustie până la isprăvirea lucrărilor. Cu inima și cu mâinile și mințile lor au ajutat și au făcut lucrarea Împărăției.

URIAȘII DINTRE NOI

Îmi aduc aminte de atâția bărbați din timpul vieții mele care au slujit cu dăruire și credințioșie, dând dovadă de o vrednicie și încredere incredibilă în însărcinările constante pe care le primeau de parcă L-ar fi slujit pe Mântuitorul în persoană.

Un bărbat pe nume Paul, care deschidea biserica înainte de sosirea enoriașilor și rămânea până plecau toți ca să o închidă. El a făcut cu credințioșie această slujbă zeci de ani de zile fără să dea greș.

Un bărbat pe nume Denzel, care vreme îndelungată a scris mesaje și povești ilustrate pentru copii cu vârste cuprinse între 8 și 11 ani. Deși au trecut mai bine de cincizeci de ani de când le-am văzut și le-am citit, ele mi-au rămas adânc întipărite în minte. El m-a învățat să iubesc povestea Scripturii.

Un bărbat pe nume Charlie Book. În 1982, stăteam la amvonul unei biserici umile care nu avea mai mult de cincizeci de membri, asta dacă veneau toți duminica dimineața la slujbă. În timpul momentului de laudă și închinare care a urmat după mesajul din Cuvânt, am primit o vedenie de la Domnul. Rareori primesc câte o vedenie sau o lucrare de o astfel de anvergură spirituală, dar la slujba din seara aceea, cortina viitorului s-a deschis și literalmente am văzut clădirea bisericii pe care Domnul voia să o construim, în care să încapă enoriașii care se înmulțeau și lucrarea pe care voia să o facem pentru câștigarea sufletelor la Cristos din comunitatea noastră. Nu aveam niciun ban (enoriașii nu mă puteau plăti nici măcar pe mine în calitate de păstor), dar când le-am spus fraților care mă ajutau în lucrare viziunea pe care am avut-o, aceștia au acceptat-o ca venind de la Domnul și s-au angajat împreună cu mine să ajute la realizarea ei. La o zi după ce le-am împărtășit viziunea, Charlie Book a intrat în curtea bisericii cu un buldozer uriaș. În momentul acela, eu eram în biserică și am simțit cum se zguduie pământul de sub mine. Când am ieșit și l-am văzut pe Charlie în mașinăria aceea, am strigat la el: „Ce faci, Charlie?” El a zâmbit larg și mi-a spus: „Începem săpăturile ca să facem fundația noii biserici. Dumnezeu o să ne poarte de grijă!” El părea credința întruchipată, așa că și credința mea a început să prindă aripi. Minunile n-au încetat să apară pe tot parcursul anului următor și doisprezece luni mai târziu stăteam, cântam și ne rugam într-o clădire nou-nouță, care scăpase aproape în întregime de datorii. N-o să uit niciodată expresia feței lui Charlie când a strigat: „Ne punem pe treabă...”! Ca păstor tânăr și neexperimentat, am avut nevoie de tăria, experiența și încurajarea oferită în acea dimineață de luni de un bărbat pe nume Charlie Book.

Un bărbat pe nume Charles Dove. Acest bărbat se întâmplă să fie tatăl meu care-și zice „bătrânul”. În tinerețe, l-am urmărit cum, de-a lungul anilor, repara acoperișul bisericii când se inunda tavanul, așeza scaunele când numărul enoriașilor a început să crească, administra banii bisericii cu integritate și responsabilitate, făcea slujba de diacon în cadrul comitetului, pregătea mâncarea pentru predicatorii și

misionarii care ne vizitau, îndeplinea sarcini precum tăiatul gazonului și îngrijirea grădinii de pe proprietatea bisericii și multe alte lucruri fără a fi un specialist în biserică. Obişnuia să îi viziteze pe bolnavi, să-l încurajeze pe păstorul nostru, să dea zeciuială și să dăruiască din partea familiei lună de lună chiar și atunci când vremurile erau mai grele, iar banii mai puțini. Tot de la el am învățat să mă rog și să mijlocesc înaintea Domnului, nu fiindcă mi-a citat din cărți sau mi-a „spus” cum să mă rog, ci ascultându-l din dormitorul meu cum se ruga în casa noastră mică în fiecare noapte în toți cei șaptesprezece ani câți i-am trăit sub același acoperiș. El a fost cu adevărat un om al lui Dumnezeu care nu lăsa să treacă o singură zi fără să se așeze și să citească, cu voce tare întotdeauna, din Cuvântul Sfânt al lui Dumnezeu. El a trăit Cuvântul și L-a împlinit, iubind cu adevărat și cu credincioșie Casa Tatălui și Păstorul pe care-L slujea. El a făcut toate aceste lucruri fără să se plângă și fără să-și dorească să fie văzut.

Toți acești bărbați mi-au influențat perspectiva, slujirea și conducerea în cadrul Trupului lui Cristos. În ciuda Colegiului și Seminarului Teologic, n-aș fi cine și ceea ce sunt astăzi dacă n-ar fi fost acești bărbați și credincioșia cu care și-au îndeplinit sarcinile în biserică. Sunt recunoscător pentru fiecare dintre ei și n-am uitat să le mulțumesc la fiecare în parte la momentul potrivit.

Te încurajez și pe tine să te uiți cu băgare de seamă la uriașii din jurul tău. Trebuie să-ți spun că ei nu sunt întotdeauna cei mai mieroși sau cei mai ușor de abordat, dar credincioșia lor în îndeplinirea sarcinilor, în fapte, în dărnicie și în rugăciune e „un stâlp de putere și viziune” în strădania ta de a-ți îndeplini chemarea de păstor și învățător printre ei. Asigură-te că-i încurajezi și tu la rândul tău și îi aduci pe nume atunci când stai înaintea Domnului în rugăciune. În calitate de slujitor al Evangheliei, trebuie să fii un dar pentru Trupul lui Cristos. Acești **uriași dintre noi** sunt darurile Domnului pentru tine personal în slujirea pe care o faci.

JEFFREY W. DOVE este director al Alianței Biblice Adunările lui Dumnezeu și al Life Publishers International, Springfield, Missouri. A slujit 14 ani ca director de misiune în Bangkok, Tailanda, pentru șase țări din Asia de Sud-Est.

INTR-O GROAPĂ CU UN LEU, INTR-O ZI CU NINSOARE

» MARK BATTERSON

187 p. • 13.5 x 20.5 cm • 18 lei

WWW.LIFEROMANIA.RO